சிலப்பதிகாரக் கதை

மதராஸ் யூனிவேர்சிட்டி தமிழ்த் தலைமை
ஆராய்ச்சி ஆசிரியர்

ஸ்ரீமான் ஆர். பி. சேதுப்பிள்ளை, பி.ஏ., பி.எல்.,
அவர்கள் எழுதியது

'ஒற்றுமை ஆபீஸ்'
தியாகராயநகர், சென்னை.

[பதிவு செய்தது] 1938 விலை அணா.8

சிலப்பதிகாரக் கதை

1-வது அதிகாரம்

'மாநகர்க்கு ஈந்தார் மணம்'

நீர்வளம் நிலவளம் மலைவளம் குடிவளம் ஆகிய நால்வகை வளங்களும் நிறைந்து, சேர சோழ பாண்டியரென்னும் தமிழ்வேந்தர் மூவராலும் முறை திறம்பாது அரசாளப்பெற்ற மூந்நாடுகளும் தென்-நாட்டில் திகழ்ந்து விளங்கின. இம் மூந்நாட்டிலும் அருந்திறமையால் செயற்கரிய செயல்களைச் செய்த வளவன் ஆண்ட சோழநாடு, புலவர் பாடும் புகழமைந்ததாய், பொன்னியாற்றின் வளத்தினைப் பெற்றதாய், பட்டினப்பாக்கம் மருவூர்ப் பாக்கம் என்னும் இரு பகுப்பினை உடையதாய், விளங்கிற்று. அந்நாட்டின் தலைநகராகிய புகார் நகரத்தில், பூவார்சோலை மயிலாட, புரிந்து குயில்கள் இசைபாட, காமர்மாலை அருகசைய, காவேரியாறு களிப்பொடு சென்றது. இருமருங்கும் செழித்து வளர்ந்திருந்த மரங்களிலும் கொடிகளிலும் அழகுற மலர்ந்து மணங் கமழ்ந்த மலரை ஆடையாகப் போர்த்து, அம் மலர்

சோழ நாடு.

களின் தேனை உண்டு திளைத்த வண்டுகளின் இசை யொலியால் இன்புற்று, கண்ணனைய கயல் மீன்கள் அங்குமிங்கும் புரள காவேரியாறு கண்ணுக்கு இனியதாய் நடந்து சென்றது. அவ் வாற்றங்கரையில் மருத நிலத்தைப் பண் படுத்திப் பயிர் செய்யும் உழவோர் செய்யும் ஒலியும், நீர்க்காலின் வழியாக விரைந்து செல்லும் நீரின் ஒலியும், அந்நீரில் மூழ்கி மகிழ்வோர் ஒலியும் எங்கும் மிகுந்து ஒலித்தது. இவ்வாறு காவேரியாறு வளம் பெருக்கிய நன்னகரம் காவிரிப்பூம் பட்டினம் என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்றது.

பொன்னியாற்றின் பெருமை

அந்நகரில் ஒரு பாக்கமாய் விளங்கிய மருவூர்ப் பாக்கத்தில் மாடமாளிகைகள் மாண் புற விளங்கும். கயவாய் மருங்கில் கண்ணுக்கு எட்டாத தூரம் வணிகர் இருப்பிடங்கள் விண்ணிலே விளங்கித் தோன்றும். மரக்கலத்தால் வரும் மாண்புடைய செல்வத்திற்காகத் தம் நாட்டைவிட்டுத் தமிழ் நாடு போந்து தமிழ் மக்களுடன் நீரோடு நீர் சேர்ந்தாற்போல ஒன்றுபட்டு வாழும் அயல்நாட்டார் இருப்பிடங்களும் இலங்கித் தோன்றும். இன்னும் வண்ணமும் சுண்ணமும் தண் நறும் சாந்தமும் பூவும் விரையும் விற்பவர்கள் சுற்றித் திரியும் நகர வீதியும் நலம்பெற விளங்கும். அவ் வீதியில் பட்டாலும் கம்பளத்தாலும் பருத்தி நூலாலும் நுண்ணிய வேலையில் வல்லவராய சாலியர் இருப்பிடங்கள் சிறந்து தோன்றும். இன்னும் ஆரமும் அகிலும், தூசும் துகிரும், மாசறு பொன்னும், மணி

மருவூர்ப் பாக்கம்

யும் முத்தும், நிறைந்த வணிகர் வீதியும் திருந்தி விளங்கும். நெல்லும் புல்லும் வரகும் தினையும் முதலிய எண்வகைக் கூலம் குவித்த கூல வீதியும் நிறைந்து தோன்றும்.

இனிப் பெருமை சான்ற பெரியார் வாழும் பாடல் சால் சிறப்பமைந்த பட்டினப்பாக்கத்தில் அரசர் வீதியும் தேரோடு வீதியும் வணிகரின் மாட மாளிகை மலிந்த வீதியும், மறையோர் வாழும் மங்கல வீதியும், வேளாளர் வாழும் விழுமிய வீதியும், விளங்கித் தோன்றும். இன்னும் ஆயுள் வேதரும் காலக் கணிதரும் முறையாய் அமைந்து வாழும் அழகிய வீடுகளும், யானை வீரரும் குதிரை வீரரும் தேர்ப்பாகரும் வாழும் திருந்திய வீதிகளும் இலங்கித் தோன்றும்.

பட்டினப் பாக்கம்

இவ்விரு பாக்கத்திற்கும் நடுவே ஓர் அங்காடி அமைந்திருந்தது. அதன்கண் கொடுப்போர் ஒலியும் கொள்வோர் ஒலியும் இடையறாது ஒலிக்கும்.

இன்னும் கடல் வழியாகவும் தரை வழியாகவும் நடந்த வாணிகத்தால் வளம் மிகப் பெருகி,

> "பொறை ஒருங்கு மேல்வருங்கால் தாங்கி இறைவர்க்கு
> இறை ஒருங்கு நேர்வது நாடு"

என்று நாயனார் அருளியவாறு முழங்கு கடலாற் சூழப்பட்ட உலகம் முழுவதும் ஒருங்கே திரண்டு வந்தாலும் வழங்கக் குறையாத வளமும் பொருளும் உடையதாய் அந்நகரம் விளங்கிற்று.

நகரின் நல்வளம்

இத்தகைய புலவர் பாடும் புகழமைந்த புகார் நகரத்தில் வறுமையால் வருந்தும் ஏழை மாந்தர்க்கு மழை போலப் பொருள் வழங்கும் மாநாய்கன் என்னும் வணிகன் ஒருவன் வாழ்ந்து வந்தான். அவன் அழகிய பூங்கொம்பு போன்ற ஓர் பெண்மணியைப் பெற்று நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்த்து வந்தான். அம் மங்கையின் அழகினைக் கண்ட மற்றைய மாதர்கள் செந்தாமரையில் இலங்கும் திருமகள் அழகால் இவளை ஒப்பாள் என்று புகழ்ந்தார்கள். இன்னும் இவள் கற்பின் திறத்தினைக் கண்ட மாதர்கள், ஆசிலாக் கற்புடைய அருந்ததியின் திறம் இவள் கற்பை ஒக்குமென்று போற்றிப் புகழ்ந்தார்கள். இவ்வாறு ஒப்பற்ற அழகும் உயரிய கற்பும், அமைந்த மாது கண்ணகி யென்னும் பெயர் பெற்றுப் பன்னிரண்டு ஆண்டமைந்த இளங்கொடியாய் விளங்கினாள்.

மாநாய்கன் மகள் கண்ணகி

அந்நகரத்திலேயே மாசாத்துவன் என்னும் பெயருடைய மற்றொரு வணிகன் இருந்தான். அவன் செல்வம் மிகப் பெற்றவன். நல்வழியால் தான் சேர்த்த பொருளை வறியார்க்கு வழங்கிப் பயன் - மரம் ஊர் - நடுவே பழுத்தாற் போன்று பலர்க்கும் பயன்பட வாழ்ந்திருந்தான். அவ் வணிகனுக்குச் செவ்வேள் போன்ற இளமையும் செம்மையும் வாய்ந்து, அறிவாலும் குணத்தாலும் புகழ்பெற்ற கோவலன் என்பான் பதினாறு ஆண்டமைந்த குமரனாய் விளங்கினான்.

மாசாத்துவான் மகன் கோவலன்

இவ்விருவரது பெற்றோரும் ஒரு நன்னாளில் கோவலனுக்குக் கண்ணகியை மணஞ் செய்து மனங் களிக்க எண்ணினார்கள். அவ்வாறே திருமணத்திற் குரிய நன்னாளைக் குறித்துப் பட்ட யானையின்மீது நல்லணி யணிந்த மாதர் சிலரை ஏற்றித் திருமணச் செய்தியை நகர மக்கள் அனைவர்க்கும் அறிவித்தார் கள். திருமணத்திற்காக அமைத்திருந்த நன்னாளில் முரசு அடிக்கவும் மத்தளம் அதிர்க்கவும் முழங்கு கருவிகள் முழங்கவும், மங்கள முழக்கமே எங்கும் நிறைந்திருந்தது.

"மாலைதாழ் சென்னி வயிர மணித்தூணத்து
நீலவிதானத்து நித்திலப் பூம்பந்தர்க் கீழ்"

கண்ணகியைக் கோவலன் முறைப்படி மணஞ் செய்தான். மணக்கோலங் காண நிறைந்து நின்ற மாதர்கள் கண்ணகியும் அவள் காதலனும், மணியும் ஒளியும் போலவும், மலரும் மணமும் போலவும், ஒருவரை ஒருவர் பிரியாமல் வாழ்க என்று வாழ்த்தி நறுமலர் தூவினார்கள்.

கண்ணகிக்கும் கோவலனுக்கும் கடி மணம்

நறுமணங்கமழும் மலர்களின் நலத்தினை உண்டு மகிழ்ந்த வண்டுகள் எங்கும் ஓடிச் சுழன்று இன்புற் றிருந்தன. இளவேனிற் காலத்தில் வீசிய இளந் தென்றல் மலர்களின் மெல்லிய மணத்தைத் தாங்கி, எங்கும் பரந்து வீசி இன்பம் பயந்தது. காதலர் இருவரும் அணிபெற வகுத்த மணிநிலா முற்றத்தில் இனிதிருந்து, அம் மேடையிலே வீசிய மெல்லிய பூங்காற்றின் நலத்தினை நுகர்ந்து இன்புற்றிருந்தார்

இல்வாழ்க்கையின் இன்பம் நுகர்தல்

கள். மலரின் மணமும், மாலை மதியமும், வீசு தென்றலும், வீங்கிள வேனிலும், காதலர் மனத்தைப் பெரிதும் மகிழ்வித்தன. இவ்வாறு இன்புற்றிருக்கையில் கோவலன் தன் காதலியின் குலத்தையும் நலத்தையும் பலவாருகப் புகழ்ந்துரைத்தான். தன் காதலியின் அழகைக்கண்டு, "மாதே, அழகிய தோகையையுடைய மயில்கள் உன் சாயலைக் கண்டு நாணி, நாட்டை விட்டுக் காட்டுக்குச் சென்றன; அழகிய நடையையுடைய அன்னங்கள், உனது மென்னடையைக் கண்டு நாணி மலர்ச்சோலையிற் சென்று மறைந்தன. பச்சைப் பசுங்கிளிகள், குழலும் யாழும் குழைத்தாலொத்த உனது மழலை மொழியைக்கேட்டு நாணி உன்னைப்போல் பேசப் பழக எண்ணி உனது அழகிய கையில் அமர்ந்திருக்கின்றன" என்று தன் காதலியின் மயில்போன்ற சாயலையும், அன்ன நடையினும் அழகிய நடையையும், கிளியின் மொழிபோன்ற மழலை மொழியையும் புகழ்ந்துரைத்தான். இன்னும் அவள் முடிமுதல் அடிவரை அணிந்திருந்த அணிகளையும், கருங்குழலில் சூடியிருந்த நறுமலர் மாலையையும் பார்த்து, "இயற்கை யழகு அமைந்த உனக்கு ஏன் இவ்வாறு செயற்கை அழகு" என்று வருந்துவான் போல மகிழ்ந்தான்.

கோவலன் தன் காதலியின் நலம் புனைந்துரைத்தல்

"மாதே, உன்னை அழகு செய்ய எண்ணிய தோழியர் மங்கல அணியே யன்றி மற்றைய அணிகளை ஏன் அணிந்தார்கள்? உனது அழகிய கூந்தலிற் சில மங்கல மலர்களைத்

தூவுதலன்றி ஏன் பளுவான இம் மாலையைப் புனைந்தார்கள்? உன் கூந்தலுக்கு நல்ல அகிலின் நறும் புகை ஊட்டியிருப்ப, அதற்குமேல் ஏன் * மான்மதச்சாந்தை அணிந்தார்கள்?'' என்று அவள் நலம் பாராட்டினான். இன்னும்,

“மாசறு பொன்னே வலம்புரி முத்தே
காசறு விரையே கரும்பே தேனே
அரும்பெறற் பாவாய் ஆருயிர் மருந்தே
பெருங்குடி வாணிகன் பெருமட மகளே
மலையிடைப் பிறவா மணியே என்கோ
அலையிடைப் பிறவா அமிழ்தே என்கோ
யாழிடைப் பிறவா இசையே என்கோ”

என்று கோவலன் தன் கண்மணி அனையாளைக் கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்றறிந்த நலங்கள் யாவும் தோன்றப் புகழ்ந்துரைத்தான். இவ்வாறு காதலர் இருவரும் இன்புற்றுக் களித்து வாழும் நாளில், கோவலன் நற்றாய், தன் மகனும் மருகியும் இல்லறமென்னும் நல்லறத்தை இனிது நடத்தி அறவோர்க்களித்தல், அந்தணர் ஓம்பல், துறவோர்க் கெதிர்தல் ஆகிய நல்லறங்களை நாள்தோறும் நடத்தி வாழ்வதைக் காணும் விருப்பமுடையவளாய், இருவரையும் தனியாக ஒரு மாளிகையில் வாழ்ந்துவரச்செய்தாள்.

இருவரும் இல்லறம் நடத்தல்

இவ்வாறு இல்லறத்தை இருவரும் சில ஆண்டுகளாக இனிது நடத்தி வந்தார்கள்.

---

* மான்மதம் = கஸ்தூரி.

2-வது அதிகாரம்

மாதவியும் மணமாலையும்

மாதவி என்னும் நாடக மாது, தாது அவிழும் மலர்களையும், குழன்று சுருண்ட குழலினையும், மாந் தளிர்போன்ற மேனியையும் உடையவளாய், ஆடல் பாடல் அழகென்னும் மூன்றில் ஒன்றும் குறைபடா மல், வீரக்கழல்அணிந்த சோழனது சபையில் தனது ஆடலையும் பாடலையும் அரங்கேற்றினாள். அச்சபை யில் அரசர் வணிகர் முதலிய சிறப்பு வாய்ந்த மக்க ளெல்லாம் தத்தம் பெருமைக்கும் நிலைமைக்கும் ஏற்ற முறையில், வரிசை வரிசையாக அமர்ந்திருந்தார்கள். கோவலனும் அங்குற்றுத் தன் குலத்திற்கும் செல்வத் திற்கும் ஏற்ற இடத்தில் இனிதமர்ந் திருந்தான். அங்கு இருவகைக் கூத் தின் இயலமைந்த ஆடலாசிரியனும், யாழும் குழலும் தாளமும் பாடலும் வல்லவனாகிய இசையாசிரியனும், தமிழ் முழுதறிந்த தன்மையனாகிய நல்ல மொழிகளால் நாடகநூல் செய்ய வல்ல கவிப்புலவனும், குழலாசிரியனும், யாழாசிரிய னும் விளங்கித் தோன்றினார்கள். அவ்வரங்கத்தில் பூங்கொம்புபோன்ற மாதவி, மின்னொளிபோலத் தோன்றி, வலதுகாலை முன்னே வைத்து, நாட்டில் நன்மை பெருகவும் தீமை அகலவும் வேண்டித் தெய் வப்பாடல் பாடியபொழுது, குழலின் வழியே யாழ் நின்றது, யாழின் வழியே மத்தளம் நின்றது. இவ்

மாதவி ஆட ரங்கத்தில் தோன்றுதல்

வாறு இசைக்கருவிகளெல்லாம் பருந்தும் நிழலும் போல ஒன்றாய் ஒலிப்பச் சபையில் பாட்டும் கூத்தும் நிகழ்ந்தன. அரங்கேற்று விழா முடிந்தவுடன் அரசன் மாதவியின் பாட்டிற்கும் கூத்துக்கும் ஏற்ற முறையில் ஆயிரத் தெண்கழஞ்சு பொன்னும், பச்சை மாலையும் பரிசாகக் கொடுத்தான்.

அரசன் மாதவிக்குப் பரிசளித்தல்

அப் பச்சைமாலையை மாதவி தன் தோழிகையில் கொடுத்து "மாற்றுயர்ந்த பசும்பொன்னை விலையாகப் பெறுதற்குரியது இம் மாலை; இதற்குரிய பொன்னைத் தந்து வாங்குவோன் என் காதலனாக அமைவான்" என்று சொன்னாள். தோழியும் மாதவியின் மணமாலையைக்கொண்டு வீதியிற் சென்றாள். அப்பொழுது மாதவியின் ஆடலையும் பாடலையும் அழகையும் கண்டு மயங்கித் தன் உள்ளத்தில் அவள் உருவத்தையே அழகொழுக எழுதிப்பார்த்து மகிழ்ந்திருந்த கோவலன், மாதவி மாலையைப் பொன் கொடுத்து வாங்கித் தோழியுடனே அவள் மனையிற் சென்றான். மாதவியை மணந்தான். அவள் மையலிலே தாழ்ந்தான். மாசிலாக் கற்புடைய தன் மனையாளையும் மாளிகையையும் மறந்தான்.

கோவலன் காதல்

மாதவி மனையில் மல்லிகை முல்லை முதலிய மலர்கள் மணங்கமழ்ந்தன. மாலைப்பொழுதில் மந்த மாருதம் மெல்லெனவீசியது. கதிரவன் மறைந்து குளிர்ந்த கலைகளையுடைய சந்திரன் விண்ணிலே விளங்கித்

மாதவியின் மையலிலே தாழ்தல்

தோன்றியது. தண்ணீர் நிறைந்த தடாகங்களில் அழகுற மலர்ந்து நின்ற தாமரை மலர்கள் தண் கதிர்ச் செல்வனைக் கைகூப்பித் தொழுவனபோல் இதழ் குவிந்து இலங்கின. அங்கு நின்ற குமுத மலர்கள் நன்றாய் மலர்ந்து தம்பாலுள்ள நலத்தையெல்லாம் மதியினுக்களித்து மகிழ்வனபோல மாண்புற விளங்கின. இத்தகைய மாலைப்பொழுதில் கோவலன் மாதவியுடன் நிலா முற்றத்தில் இனிதமர்ந்து இன்புற்றிருந்தான்.

கண்ணகி பிரிவாற்றாது வருந்துதல்

கற்பெனும் பெருமைக்கு உறைவிடமாகிய கண்ணகியோ காதலன் பிரிவாற்றாது கவலைக் கடலில் மூழ்கியிருந்தாள். பஞ்சினும் மெல்லிய அவள் பாதங்கள் அழகிய சிலம்பை அறவே மறந்தன. செங்கயல் நெடுங்கண் அஞ்சனம் மறந்தது. மதிபோன்ற திருநுதல் திலகம் இழந்தது. மையிருங்கூந்தல் நெய்யணி மறந்தது. மங்கல அணியேயன்றி மற்றைய அணிகளை மறந்தாள். இளவேனிற் காலத்திற்கு இனிதாக அமைத்திருந்த மணிமுற்றத்தை மேவாது நீங்கினாள். தென்றலும் நிலாவும் தன் மாளிகையின் உள்ளே புகா வண்ணம் சாளரங்களை எல்லாம் அடைத்தாள். அழகிய கழுத்தில் அணிந்திருந்த முத்தாரத்தையும், சந்தனம் முதலிய வாசனைகளையும் வெறுத்தாள். குவளை மலரும் நீலமலரும் மற்றும் நறுமணங் கமழும் மெல்லிய மலர்களும் மணிப்பூஞ் சேக்கையில் சேராதொழிந்

தன. காதலன் பிரிந்த துயரம் உலை நெருப்புப்போல அவள் உள்ளத்தை உருக்கி வருத்தியது. காவிமலர் போன்ற கண்களினின்றும் முத்துப் போன்ற கண்ணீர் சிந்தினள். இவ்வாறு இரவும் பகலும் உறக்கமற்று வருந்திய உள்ளத்துடன் கண்ணகி உயிர் வாழ்ந்தாள்.

புகார் நகரத்தில் இந்திர விழா

இங்ஙனமிருக்கையில் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் இந்திரனுக்குத் திருவிழாக் கொண்டாடும் நன்னாள் வந்தது. விண்ணுலகத்தினின்றும் புகார் நகரத்தில்போந்து அங்காடியில் அமர்ந்திருந்த பூதத்திற்கு மறக்குலப் பெண்கள் பொங்கல் முதலியவற்றைப் படைத்து தமது அரசன் ஆளும் நாட்டில் "பசியும் பிணியும் பகையும் நீங்கி, வசியும்வளமும் சுரக்" குமாறு குரவைக் கூத்து ஆடி வாழ்த்தினார்கள். இன்னும் இந்திரன் ஏவலால் அந்நகரத்தில் நிலைபெற்றிருந்த ஐம் பெரு மன்றங்களிலும் அரும்பலியிட்டார்கள். இந்திரனது கற்பகத்தரு நிற்கும் தோட்டத்தில் கொடி ஏற்றினார்கள். அரசனது ஐம்பெரும் சபைகளும் எண்பேராயமும், அரசகுமாரும், பரதகுமாரும் திரள் திரளாக வந்து சேர்ந்து, மண்ணில் வாழும் மக்களும், விண்ணில் வாழும் வானவரும் வியப்பெய்த பொன்னி யாற்றின் புண்ணிய நீரைப் பொற்குடத்தில் ஏந்தி விண்ணவர் தலைவனை விழு நீராட்டினார்கள். அப்பொழுது அந்நகரிலிருந்த சிவபெருமான் கோயிலிலும் அறுமுகன் ஆலயத்திலும், பலதேவர் கோயிலிலும், நீலமேனி நெடியோன் ஆலயத்திலும், மாலை வெண் குடை வாசவன் ஆலயத்திலும், மாமறைவிதி வழாமல்

ஒருபுறம் ஓமங்கள் நடந்தன. அருகர் பள்ளியிலும், புத்தர் பள்ளியிலும், அறங்கூறு மிடத்திலும் ஆன்ரோர் புண்ணிய கதைகள் படிக்கப் பெற்றன. யாழ் முதலிய இசைக்கருவிகளில் இசை பாடவல்ல பாணர்கள் இனிது பாடினார்கள். இவ் விழாவினைக் கண்டு மாதவியும் கோவலனும் மகிழ்ந்து, இன்புற்றிருந்தார்கள். திருநாள் முடிந்த மறுநாள் அமாவாசை தினமாய் அமைந்திருந்தமையால், புகார் நகரத்து மக்களெல்லாம் நீராடும் பொருட்டுக் கடற்கரைக்கு விரைந்து சென்றார்கள். மடலவிழ் தாழையும் புன்னையும் பூத்த நெய்தல் நிலத்தில் கடல் விளையாட்டுக் காணவிரும்பி, மாதவியும் கோவலனுடன் கடற்கரை சேர்ந்தாள். அங்குத் தாழை வேலியாற் சூழ்ந்த வெண்மணல் விரிந்த இடத்தில் ஓர் புன்னை மரத்தின் நிழலில் இருவரும் இனிதமர்ந்திருக்கையில், மாதவி தன் தோழியாகிய வசந்தமாலை கையினின்றும் யாழை வாங்கி, அதனை முறைப்படி திருத்திக் கோவலன் கையில் கொடுத்தாள். கோவலனும் மாதவி மனமகிழக் கானல்வரி பாடத் தொடங்கினான். இவ்வாறு கோவலன் பாடிய பாக்கள் அகப்பொருளியலில் களவுத் துறையில் தலைமகன் கூறிய மொழிகளாயிருந்தமையால், கோவலன் தன்மேல் அன்பில்லாது வேறொரு காதலியை விரும்பி மயங்கினான் என்று மாதவி எண்ணினாள். ஆயினும் அக்கருத்தை வெளிப்படுத்தாமல், கோவலனது இசையால் மகிழ்ந்தவள்போல நடித்து, அவன் கையினின்றும் யாழை வாங்கித் தானும் வேறு குறிப்புடையவள்போல் "நிலத்தெய்வம்

வியப்பெய்த, நீள் நிலத்தோர் மனமகிழ" மாதவி இன்னிசை பாடினுள். இப் பாட்டைக் கேட்ட கோவலன், என்னையன்றி வேறொருவன் மேல் மனம் வைத்து மாயப் பொய் பல கூட்டும் மாயத்தவளாகிய மாதவி பாடினுள் என்றெண்ணி, கோபக்குறியோ டெழுந்து அவளை விட்டுப் பிரிந்து தனியாகத் தன் மனை நோக்கிப் புறப்பட்டான். கடற்கரையில் தனியாய் நின்ற மாதவியும், ஆற்றொணுத் துயருற்றுத் தன் தோழியோடு தன் மனை புகுந்தாள்.

3-வது அதிகாரம்

மாலதியும் கண்ணகியும்

முன்னொரு காலத்தில் மாலதி என்னும் பெயரமைந்த ஒரு பார்ப்பனப் பெண்ணிருந்தாள். அவள் பிள்ளையற்றவளா யிருந்தமையால், அவள் கணவன் மற்றொரு பெண்ணை மணந்து அவள் மூலமாய் ஒரு ஆண் மகவைப் பெற்று இன்புற்று வாழ்ந்து வந்தான். ஒருநாள் தாயார் வெளியே சென்றிருந்த பொழுது அப் பிள்ளை பசி பொறுக்கமாட்டாமல் அழத்தொடங்கிற்று. பாலன் அழுவதைப் பார்த்து மனம் பொறுமல், மாலதி அதனை எடுத்துப் பாலூட்டினுள். பால் தொண்டையில் விக்கிப் பாலனைக் கொன்றுவிட்டது. தன் கையிலிருந்த பாலன் இறந்ததைக்

மாலதி மாற்றாள் பாலனுக்குப் பாலூட்டல்

கண்ட மாலதி மிகப் பரிதபித்தாள். “இப் பிள்ளையை நான் கொன்றுவிட்டே னென்றல்லவோ இதன் தாய் என்மீது பழி சுமத்துவாள்; பால் கொடுக்கப் போய் பாழாய் முடிந்ததே; பசியைத் தீர்க்கப்போய் பெரும் பழியாய் முடிந்ததே; ஐயோ தெய்வமே! இதற்கு நான் என்செய்வேன்” என்று ஏங்கி அழுது கோயில் கண்ட இடமெல்லாம் பிள்ளையைக் கொண்டு மாலதி அலைந்து திரிந்தாள். இவ்வாறு கோயில்தோறும் சென்று கும்பிட்டும் ஒரு தெய்வமும் மனமிரங்கி அவள் மனக்கவலையை மாற்றவில்லை. கடைசியாக அவள் சாத்தன் கோட்டத்தில் சென்று வணங்கி, வாங் கிடந்தாள். அந் நள்ளிரவில் அருகே யிருந்த சுடு

சுடுகாட்டுப் பேய் பிள்ளையை விழுங்குதல்

காட்டுக் கோட்டத்தில் பிணந்தின்ன வந்த ஒரு பேய், மாலதியின்மேல் இரக்கம் கொள்வதுபோல நடித்து அவளைப் பார்த்து, ‘குற்றமற்ற பெண்ணே! நான் ஒன்று சொல்லக்கேள்: முற்பிறப்பில் தவஞ் செய்யாதவர்க்கு இப்பிறப்பில் தெய்வங்கள் வரங் கொடுக்கமாட்டா என்பது உண்மையாகும். ஆதலால் உன் கையிலுள்ள பிள்ளையை என்னிடம் தா’ என்று இழுத்துப் பிடுங்கி விழுங்கிவிட்டது.

இதைக்கண்ட மாலதி எரிகின்ற புண்ணில் ஈட்டி தைத்தாற்போல, மனம் நொந்து, இடியோசை கேட்ட மயில்போல ஏங்கி அழுதாள். அவ் வழுகையைக் கண்ட சாத்தன் மனமிரங்கி, “அன்னையே, நீ அழ வேண்டாம், நீ போகும் வழியில் உன் பிள்ளையை உயிரோடு கண்டு மகிழ்வாய்” என்று சொல்லி

சாத்தன் பாலனாய் அமைதல்

மறைந்து தானே பாலன் வடிவு கொண்டு அவள் செல்லும் வழியில் ஒரு சோலையிற் கிடந்து அழுதான். அப்பிள்ளையைக் கண்ட மாலதி பெரு மகிழ் வடைந்து, அது மாயப்பிள்ளை என்பதை அறியாது கட்டி அணைத்து முத்தமிட்டு மார்போடணைத்து விரைந்து சென்று அதன் தாய் கையில் கொடுத்தாள்.

இவ்வாறு வந்த சாத்தனும் அம்மறையவனுக்கு மகனாய், அறிவு நூல்களையெல்லாம் துறை போகக் கற்றுக், கல்வி கேள்விகளில் மேம்பட்டான். தன் தாய் தந்தையார் இறந்தபொழுது அவர்க்கு நீர்க்கடன் முடித்து உரியகாலத்தில் தேவந்தியென்னும் பெண்ணை மணம்புரிந்து இல்லறம் நடத்தினான். எட்டாண்டு களாக இவ்வாறு இன்புற்று வாழ்ந்த பின் ஒருநாள் சாத்தன் தன் காதலியின் முன்பு சென்று, தனது

மணம்புரிந்து இல்லறம் நடத்தல்

தெய்வ ஒளியையும் நலத்தையுங் காட்டி, "நீ என் கோட்டத்துக்கு வந்துசேர்" என்று சொல்லி மறைந்தான். தன்காதலன் பிரிவைக் கண்டு ஆற்றாத அப்பெண் பெரிதும் மனங்கலங்கி, அத்தெய்

சாத்தனார் மறைதல்

வம் உறையும் கோட்டத்திற் சென்று தன் தலைவனைத் தனக்கு மீண்டும் தர வேண்டுமென்று வழிபாடு செய்து வந்தாள்.

இப் பெண்மணி, தன்னைப்போல் கண்ணகி என்னும் கற்புடைய மங்கையும் தன் காதலனை இழந்து தவிக்கின்றாள் என்று உணர்ந்து, தான் வழிபடும்

தேவந்தி தெய்வம் தொழுதல்

கோட்டத்திற் சென்று தொழுது, கண்ணகியும் தன் காதலனைப் பெறவேண்டுமென்று வணங்கி, பின்பு அவள் மனை இடம் சென்று நீ உன் கணவனை விரைவில் கண்டு மகிழ்வாய் என்று ஆசி கூறினாள்.

இதைக் கேட்ட கண்ணகி தேவந்தியை வணங்கி "அம்மையே, நீ இவ்வாறு சொல்வதால் நான் என்காதலனைப் பெறுவேனென்பதில் ஐயமில்லை. ஆயினும் நேற்றிரவில் நான் சிறிது கண்ணயர்ந்திருக்கையில் ஓர்

தேவந்தியிடம் கண்ணகி கனவுரைத்தல்

கனவு கண்டேன். அக்கனவை நினைப்பதற்கே இப்பொழுது நடுங்குகின்றேன். என் காதலனும் நானும் ஒரு பெரிய நகரத்திற்குச் செல்வது போலவும், அங்கு என் காதலன்மீது வஞ்சகமான பழி விழுந்தது போலவும், அதனால் அவருக்குப் பெருந்தீங்குற்றது போலவும், நான் அவ்வூர் அரசனிடம் சென்று முறையிட்டதுபோலவும், அவ்வரசனுக்கும் அந்நகரத்திற்கும் அதனால் தீங்கு விளைந்தது போலவும் ஒரு தீக்கனவு கண்டேன். இவ்வாறு தீவினையுற்ற என் காதலனோடு பின்பு நான் பெற்ற நலங்களைக் கேட்டால் நீ நகைப்பாய்" என்று கூறினாள்.

இவ்வாறு தீக்கனவைக் கண்டு திகைத்து வருந்திய கண்ணகியைத் தேவந்தி பலவாறு தேற்றி அவளைப் பார்த்து, "பெண்மணீ, முற்பிறப்பில் உன் கணவன் பொருட்டு ஒரு நோன்பு செய்யத் தவறிவிட்டாய்; அதனாலேயே உனக்கு இத்தகைய தீங்குகள் நேர்ந்தன; முற்பிறப்பில் நேர்ந்த குறையை இப்பிறப்பில் நிறை

நிறை செய்துவிடலாம். காவிரி யாறு கடலொடு கலக்கும் இடத்திற்கு அருகே சோமகுண்டம் சூரியகுண்டம் என்னும் பெயருடைய இரண்டு பொய்கை களிருக்கின்றன. அவற்றில் நீராடி அண்மையிலுள்ள காமன்கோட்டத்தில் சென்று தொழுதால் இப்பிறப்பில் எப்பொழுதும் கணவனைப் பிரியாத பெருவாழ்வு பெறுவதோடு மறுபிறப்பிலும் போகநாட்டில் பிறந்து காதலனோடு களித்து மகிழ்ந்து வாழலாம். அப்பொய்கை இடத்திற்கு நாமும் போவோம்" என்று கண்ணகியை அழைத்தாள். அதற்குக் கண்ணகி இணங்காமல் அவ்வாறு துறை முழுகித் தெய்வம் தொழுவது தன் மரபிற்கும் நிலைமைக்கும் தகாதென்று எடுத்துரைத்தாள்.

தேவந்தி தேறுதல் கூறல்

4-வது அதிகாரம்

கண்ணகியும் கோவலனும்

அப்பொழுது அவ்வீட்டுப் பணிப் பெண் விரைந்தோடி வந்து, "அம்மா, கோவலன் வருகின்றான்" என்று கூறி மகிழ்ந்தாள். கோவலனும் கண்ணகியின் கண்ணெதிரே தோன்றினான். தன் காதலியின் வாடிய மேனியையும் வருந்திய மனத்தையும் கண்டான். கற்பிற் சிறந்த கண்ணகியைப் பார்த்து, "பொருளையே விரும்பும் பொது மாதின் பொய் யொழுக்கத்தை மெய்யென்று நம்பி மோசம் போனேன். என் குலத்தோர் சேர்த்துவைத்த அரும் பொருளை யெல்லாம் அவள்

கோவலன் வருகை

2

பொருட்டு அழித்தேன். இப்பொழுது வறுமை யுற்று நாணுகின்றேன்" என்று கோவலன் கூறினான்.

இதைக் கேட்ட கண்ணகி இன்னும் மாதவிக்குக் கொடுக்கக் கையில் பொருளில்லாமை யால் இவ்வாறு தன் கணவன் மனம் நொந்து வருந்துகின்றான் என்று எண்ணி, "ஐயனே, இன்னும் என்னிடம் இரண்டு சிலம்புகளிருக்கின்றன. அவற்றை இதோ தருகின்றேன்" என்று முகமலர்ந்து கூறினாள்.

கூடாத வொழுக்கத்திற்குக் கோவலன் வருந்துதல்

தனது காதலியின் கற்பின் திறத்தையும் தான் அவளுக்குச் செய்த தீமைகளையும் கோவலன் நினைந்து நினைந்து நெஞ்சம் குழைந்து, "என் கண்மணீ, நீ சொல்லிய சிலம்பை விற்று அப்பொருளையே மூலப் பொருளாக வைத்து வாணிகம் செய்து நான் இழந்த பொருளை மீண்டும் சேர்க்க எண்ணியிருக்கின்றேன்; அதற்காக இவ்விடம் விட்டு மதுரைமா நகரத்திற்கு நான் செல்லவேண்டும், நீயும் என்னோடு புறப்படு" என்று கூறினான்.

சிலம்பை விற்று வாணிகம் செய்ய மதுரைக்குப் புறப்படல்

காதலர் இருவரும் இருள் செறிந்த விடியற் காலத்தில் தமது பெருமை சேர் வீட்டை விட்டுப் பெயர்ந்தார்கள். கண்ணகி பல நாள் காதலித்து வளர்த்த கவரி மானையும், அன்புடன் வளர்த்த அன்னப்பறவையையும் புறத்தே விட்டுப் புறப்பட்டாள். போகும் வழியில் அரவணையின்மீது அறிதுயில் கொண்ட அழகிய திருமால் கோயிலை வலம் செய்து, மெய்வகை உணர்ந்த விழுமியோர் நிறைந்து ஐவகையாய் நிலவிய அருகத் தானத்தில் அமைந்த சிலாதலத்தையும்

வழி நடத்தல்

தொழுது, இருவரும் அந்நகரெல்லையைக் கடந்து அப்பாற் சென்றார்கள். மெல்லிய தென்றல் தவழ்ந்து நறுமணங் கமழும் ஒரு நண் மலர்ச் சோலையைக் கழிந்து வழிச் செல்லும் பொழுது அம் மெல்லியல் மாதின் வண்ணச் சீரடிகள் வருந்தி நோவுற்றன. கொடிபோன்ற இடைகள் வாடி வருந்தின. வெய்யோன் வெப்பத்தால் மெய் முழுதும் தளர்ந்து சோர்வுற்றது. இந்நிலையில் இருவரும் கண்ணெதிரே கண்ட ஒரு சோலையில் சென்று சிறிது இளைப்பாறிப் போக எண்ணினார்கள்.

காத வழி தூரம் நடத்தல்

அச் சோலையில் குளிர்ந்த நிழலில் இருந்து சிறிது நேரம் இளைப்பாறினார்கள். அப்பொழுது கண்ணகி தமது இனிய மழலை மொழிகளால், "மதுரை மூதூர் எங்கிருக்கின்றது" என்று தன் காதலனிடம் கேட்டாள். கோவலன் மிகவும் மனம் வருந்தி இதுவரையும் நாம் ஒரு காத வழி வந்துவிட்டோம். இன்னும் முப்பது காதம் இருக்கின்றது என்று மொழிந்தான்.

அச் சோலையின் ஒரு பக்கத்தில் கவுந்தியடிகள் என்னும் பெரியார் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தார்.

கவுந்தி யடிகளைக் காணுதல்.

அப்பெரியாரைக் காதலர் இருவரும் கண்டு வணங்கினார்கள். அவர்களைக் கண்ட அடிகள் வியப்படைந்து, "அழகும் குலமும் ஒழுக்கமும் வாய்ந்த நீங்களிருவரும் துன்பத்தால், நலிந்தாரைப்போல வீட்டைவிட்டு வெளியேறியதற்குக் காரணம் என்னை" என்று கேட்டார். அதற்குக் கோவலன், "ஐயனே,

பொருள் தேடும்பொருட்டு மதுரைமா நகரத்திற்குச் செல்கின்ரும்" என்று சுருக்கமாகப் பதிலுரைத்தான். இதைக் கேட்ட கவுந்தி யடிகள், "ஐயோ! மதுரைமா நகரத்திற்கு இன்னும் நாட்டு வழியாகவும் காட்டு வழியாகவும் நெடுந்தூர மிருக்கின்றதே; வழியில் நிறைந்து கிடக்கும் கல்லும் முள்ளும் இம் மாதின் மெல்லிய கால்களில் உருத்துமே. இம் மெல்லியல் மாது அவ்வழியை எவ்வாறு கடக்கப் போகின்ருள்? ஆயினும் ஊழ்விணைப் பயன் யாதோ? அதை யார் அறிவார்" என்று சொல்லி வருந்தினர். பின்னர் இருவரையும் பார்த்து, "நானும் செந்தமிழ்ப் பயிலும் மதுரையில் சென்று அறவுரை கேட்கும் ஆர்வமுடையேன். ஆகையால் நானும் உங்களுடன் வருகிறேன்" என்று மொழிந்தார். இந் நற் செய்தியைக் கேட்டு மனம் மகிழ்ந்த கோவலனிடம் கவுந்தியடிகள் மதுரைக்குச் செல்லும் வழியிலுள்ள துன்பங்களை யெல்லாம் எடுத்துரைத்தார்.

கவுந்தியடிகளும் மதுரைக்குப் புறப்படல்

"நாம் போகின்ற வழியில் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியாத வெயில் எரிக்கும். வெயிலுக்குப் பயந்து சோலை வழியே செல்வோமென்ருல் அங்கு வள்ளிக் கிழங்கை அகழ்ந்து எடுத்த பெருங்குழிகளை செண்பக மரங்களினின்றும் உதிர்ந்தமலர்கள் நிறைந்து மறைத்து வைத்திருக்குமாதலால் அவற்றை அறியாது செல்வோமாஞல் குழிகளில் விழுந்து மீளாத் துன்பமடைவோம். அக்குழிகள் இருக்கும்இடந்தெரிந்து ஒதுங்கிச்செல்வோமாஞல் தணிந்த கிளைகளில் முற்றிப் பழுத்துத் தேன்

வழியிலுள்ள வருத்தங்கள்

ஒழுகும் பலாப்பழங்கள் பகைவர்போல வழியைத்தடுக்கும். அம்மரக்கிளைகளையும் விலகிப் போவோமெனில் பாத்திகளில் முளை கிளம்பி இலைச்சருகுகளால் மறைந்திருக்கும் மஞ்சள் முளைகளும், பலாக்கனியினின்றும் வெடித்து விழுந்த பலாக்கொட்டைகளும் காலில் உருத்தி வருத்தும்.

நிலப்பாதை

இந்த நிலப்பாதையை விட்டு வயல் வழியாகப் போவோமென்றால் அங்கு மீன் தின்பதற்காகத் திரியும் நீர்நாயின் தோற்றத்தையும், பெரும் கயல் மீன்கள் அங்குமிங்கும் புரள்வதையும், வாளை மீன்கள் விரைவாகப் பாய்வதையும், மலங்குகள் மிளிர்வதையும் கண்டு இம்மாது கலங்குவாள். அன்றியும், காட்டிலுள்ள கரும்புகள் முற்றி வெடித்தலால் அவற்றின் தேன் மருங்கிலுள்ள நல்ல நீரோடு கலந்து நிற்கும். அதனை அறியாமல் நீர் வேட்கையால் அத்தேன் கலந்த நீரை நாம் பருக நேரினும் நேரும். அன்றியும், வயல்களின் வரப்புகளில் குவளைப் பூக்களை உழவோர் களையாகப் பறித்துப் போட்டிருப்பார்கள். அவ்வரப்பின் வழியே செல்லும் பொழுது அக்குவளை மலர்களின் மதுவை உண்ணும் பொருட்டுத் தங்கியிருக்கும் வண்டுகளின்மேல் நாம் கால்வைத்து நடத்தலால் அவை வருந்தி இறக்கவும் கூடும்.

வயற்பாதை

அவ்வழியாகச் செல்லாமல் கால்வாய்க் கரை வழியே செல்வோமென்றால், அங்குள்ள நண்டும் நந்தும் நம் முன்னால் ஓடி ஒளிக்கின்ற நிலையில் நாம் அவற்றை மிதித்து நசுக்கி விடவும் கூடும். இதுகாறும் கூறிய சோலை வழியும் வயல் வழியும் அல்லாது மது

கால்வாய்ப் பாதை

ரைக்குச் செல்ல வேறு வழியுமில்லை. ஆகையால், நான் கூறிய இடங்களைக் குறிப்பாயறிந்து ஒரு உயிர்க்கும் கேடு செய்யாமல் நாம் வழிச் செல்லவேண்டும் என்று கவுந்தியடிகள் கூறினார்.

5-வது அதிகாரம்

நாட்டுவழியும் காட்டுவழியும்

இவ்வாறு அடிகள் கூறக்கேட்டு ஒருவாறு மனந் தெளிந்து மூவரும் மதுரைமாநகர் நோக்கிச் சென்றார்கள். செல்லும் வழியில் காவிரியாற்றின் நீர் வெள்ளமாகப் பெருகி கடல் நீரோடு எதிர்த்துத்தேங்கி ஒலித்தது ஒரு புறம்: செந் நெல்லும் கரும்பும் செழித்து நிறைந்த வயல்கள் சூழ்ந்த தடாகங்களில் அழகுற மலர்ந்த தாமரையின் இனிய காட்சி ஒருபுறம்: அன்னமும் கொக்கும், கோழியும் நாரையும், உள்ளும் ஊரலும், புள்ளும் புதாவும், போர் செய்து ஒலிக்கும் ஆரவார ஒலிகள் ஒரு புறம்: ஆகமும் தோளும் தொழிலில் தோய்ந்து களைபறிப்போர் கள்ளுண்டு களித்து மது மயக்கத்தால் மகிழ்ந்து பாடிய பாட்டொலி ஒரு புறம்: குவளை மலரையும் அருகம் புல்லையும் அடுக்கடுக்காய்த் தொடுத்த மாலையை மேழியில் அணிந்து நிலத்தைப் பிளப்பாரைப்போல உழுகின்ற உழவோர் பாடும் ஏர் மங்கலப் பாட்டின் முழக்கம் ஒருபுறம்: முற்றிய கதிரை அறுத்துக் களத்திலிட்டு நெல்லைக் குவித்து அளப்பவர்கள் பாடும் முகவைப் பாட்டின் முழக்கம் ஒருபுறம். இவ்வோசை

வழி நடத்தல்

களையும் ஒலிகளையும் ஒன்றன் பின் ஒன்ருய்க் கேட்டு மூவருக்கும் வழி நடந்த வருத்தம் நீங்கியது. பின்னும் அப்பால் செல்லும்பொழுது அருமறை அந்தணரது மாட மாளிகைகள் வேள்விச்சாலையின் புகையாற் சூழப்பட்டு மஞ்சு சூழ்ந்த மலைபோல மாண்புறத் தோன்றின. இன்னும் இரப்போர் சுற்றத்தையும் இறையவன் கொற்றத்தையும் காத்து உழவு தொழிலால் உலகோர்க் கெல்லாம் உணவளிக்கும் வேளாளர் வாழ்ந்த ஊர்களையும் கடந்து சென்ருர்கள்.

இவ்வாறு மெல்ல மெல்லச்செல்லும்பொழுது ஒரு நாள், வேலி சூழ்ந்த ஒரு சோலையில் தருமஞ் சாற்றும் அருகசமயச் சாரணர் ஒருவர் தோன்றினர். அவரைக் கண்ட கவுந்தியடிகள் முடியுற அடியில் வீழ்ந்து முறையாக வழிபாடு செய்தார். அச்சாரணர் அடிகளைப் பார்த்து, 'வினையின் பயன் வந்தே தீருமென்றும் மக்கள் உடம்பானது கடுங்காற்றுள்ள நெடுவெளியில் ஏற்றப்பட்ட ஒளி விளக்குப்போல நில்லா தொழியுமென்றும். எண்ணரும் குணங்களையுடைய இறைவன் அருளிய மறையின் ஒளியைப் பெற்ருலல்லது பிறவியாகிய சிறையினின்று வெளியேற முடியாதென்றும் உண்மை மொழிகளை உள்ளம் கொள்ளக் கூறினர். இவ்வுறுதி மொழியைக் கேட்ட கவுந்தியடிகள் உச்சிமேற் கை கூப்பி, "ஐயனே! இறைவன் திருமொழியைக் கேட்பதற்கு என் செவி திறக்குமே யல்லாமல் வேறென்றிற்கும் திறக்கமாட்டாது. இறைவனது எண்ணிறந்த குணங்களை எடுத்து மொழிவதற்கல்லாமல் வேறென்றிற்கும் என் நாவெழ மாட்டாது. இறை

அருகசமயச் சாரணர்

வனது இணையடிகளைக் காண்பதற்குத் திறக்குமே யல்லாமல் என் கண் வேறொன்றிற்கும் திறக்க மாட்டாது.

திருவங்க மாலை பாடுதல்

என் பயனற்ற அங்கங்கள் அறவாழி அந்தணனைத் தொழுவதற் கல்லால் வேறொன்றிற்கும் பூமியில் பொருந்த மாட்டா. என்னிரு கரங்களும் இறைவனை வழிபடும் பொருட்டுக் குவிவதல்லால் வேறொருவர் பொருட்டுக் குவிய மாட்டா. என் தலையானது மலர்மிசை நடந்த மலரடியை யல்லது மற்றொன்றையும் அணியமாட்டாது. என் மனம் இறைவன் அருளிய மறைமொழியை நினைந்து நினைந்து குழைவதல்லால் வேறொரு மொழியை ஓதி உருகமாட்டாது என்று இறைவனது திருவடிகளுக்குப் புகழ்மாலை பாடித்தொழுதார். இவ்வாறு கவுந்தியடிகள் இசைத்த புகழ் மாலையைக் கேட்ட சாரணர் அவரது பாசம் கெடுமாறு அருள் செய்து அந்தர வழியால் விரைந்து சென்றனர். சாரணர் சொற்களைக் கேட்ட மூவரும் பணிந்து நின்றார்கள்.

காமுகர் இருவர்

அப்பால், காவியாற்றைக் கடந்து தென்கரை சேர்ந்து அங்கு மலர்கள் நிறைந்து மணங்கமழ்ந்த ஓர் பூம் பொழிலைச் சேர்ந்தார்கள். அங்கு சிறிது இளைப்பாறும்பொழுது எதிரே கழிந்த காம மகள் போன்ற ஒரு கணிகையும் அவள் துணைவனும் வந்தார்கள். அவர்களிருவரும் கோவலனையும் கண்ணகியையும் கண்டு மயங்கி காமனும் அவன் மனைவியும் போன்ற இவர்கள் யாரென்று அறிய ஆசைகொண்டு கடுந்தவத்தால் உடல் மெலிந்த கவுந்தியிடம் சென்றார்கள். அவரைப்

பார்த்து அடிகளே உம்முடன் இருக்கின்ற இவ்விரு வரும் யாவர் என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அடிகள் இவர்கள் இருவரும் என்னுடைய மக்கள். வழிநடந்த வருத்தத்தால் மனம் வருந்தி யிருக்கின்றார்கள். அவர் களிடம் ஒன்றும் பேசாமல் விலகிப்போமின் என்று அருளினார். இதைக்கேட்ட காமுகர் அறிவாற் சிறந்த அருந்தவத்தோரே! ஒரு வயிற்றில் பிறந்த ஆணும் பெண்ணும் காதலனும் காதலியுமாக வாழலாமென்று நீர் கற்ற எந்த நூலாயினும் கூறுகின்றதோ சொல்லுமென்று கேட்டனர். இத் தீ மொழியைக் கேட்டதும் மெல்லியல் வாய்ந்த கண்ணகி நடுங்கித் தன் செவிகளை பொத்திக்கொண்டு காதலன் முன்னே கலங்கி நின்றாள். இதைக்கண்ட கவுந்தியடி கள் கற்பிற் சிறந்த இப்பூங்கொடியை இக்காமுகர் இகழ்ந்தார்களே யென்றெண்ணி மனம் வருந்தி அவ் விருவரையும் பார்த்து, “நீர் இம்முள்ளுடைக் காட் டில் முது நரியாகுக” என்று சபித்தார். அது தவத்தின் மிக்கவர் சாபமாத லால் அப்பொழுதே பலித்து இரு வரும் நரியாகி நீண்ட குரலோடு ஊளை யிட்டதைக் கேட்டுக் கண்ணகியும் அவள் காதலனும் நடுங்கி அடிகளைப் பார்த்து,

அவர் கண்ணகியையும், கோவலனையும் பரிகசித்தல்

கவுந்தியடிகள் சாபத்தால் இருவரும் நரியாதல்

“நெறியின் நீங்கியோர் நீரல கூறினும்
அறியாமையென்று அறியல் வேண்டும்
செய்தவத்தீர்; நும் திருமுன் பிழைத்தோர்க்கு
உய்திக்காலம் உரையீரோ.”

என்று வேண்டினார்கள். அடிகளும் அன்பர் வேண்டு கோளுக்கிரங்கி இந்நரியார் இருவரும் உறையூர் மதிற் புறம் ஓர் ஆண்டு துன்பம் உழந்து பின்னர் முந்திய பிறப்பைப் பெறுவார்கள் என்று சாபவிடை செய்தார்.

சாபவிடை

அதன் பின்னர் மூவரும் பின்னும் வழி நடந்து மாலைப்பொழுதில் உறையூரின் கண் வந்து சேர்ந்தார்கள். அங்குப் பூமலி அசோகின் புனை நிழலமர்ந்த அறிவனை வணங்கி அருகசமய இல்லறத்தார் வாழ்ந்த இடத்தில் இராப்பொழுதைக்கழித் தார்கள். பொழுது புலரு முன்னமே உறையூரை விட்டகன்று தென்திசையை நோக்கிச் சென்றார்கள். அப்பொழுது மாடமதுரையில் அரசாண்ட மன்னவனை வாழ்த்திக்கொண்டு ஒரு மாமுது மறையோன் அவ்வழியே வந்தான். கோவலன் அவனைப் பார்த்து ஐயனே, உமது ஊர் யாது? நீர் எங்கிருந்து வருகின்றீர் என்று கேட்க, அவன் நான் மாங்காடென்னும் ஊரினுள்ளவன். வரும்பொருளுரைக்கும் வன்மையுடையவன்.

மதுரையி னின்றும் வந்த மறையவன்

ஆயிரம் தலையுடைய ஆதி சேடன்மேல் அமரர்கள் தொழுதேத் தும் வண்ணம் அறிதுயில் கொள்ளும் அஞ்சன வண்ணனது அழகிய கோலத்தையும், தன் அழகிய கையில் ஆழியும் சங்கும் ஏந்தி மணியாரத்தை மார்பில் பூண்டு பொலம்பூவாடையில் பொலிந்து தோன்றும் செங்கண் நெடியோன் நின்ற கோலத்தையுங் கண்டு மகிழும் பொருட்டு இந்நாட்டிற்கு வந்தேன். பாண்டிய நாட்டின் மன்னவனது பெருஞ் சிறப்பையும் அருஞ்செயலையும்

என் கண்குளிரக் கண்டேன். ஆதலால் அவன் புகழை வாயார வாழ்த்தினேன் என்று கூறினான். அதுகேட்ட கோவலன் இம்மறையவன் மதுரைமா நகரிலிருந்து வருகின்றமையால் அவ்வூருக்குச் செல்ல நல்ல வழியைச் சொல்லுவான் என்று துணிந்து அவனிடம் மதுரைமா நகர்க்கு வழி கேட்டான். மறையவன் கோவலனை நோக்கி, "ஐயா, சூரியனுடைய வெம்மை சிறிதும் பொறுக்க முடியவில்லை. இவ் வெப்பத்திற்கு ஆற்றாது இயற்கையும் நிலைகுலைந்து நிற்கின்றது. மரமும் செடியும் செழித்து வளரும் மலைநாடும், புல்லும் கொடியும் படர்ந்து நிற்கும் முல்லைநிலமும் பாலை நிலம்போலப் பாழாகத் தோன்றுகின்றன. இக்கொடிய வேனிற் காலத்தில் இளங்கொடிபோன்ற இப் பெண்ணோடு இங்கு வந்தீரே. பாரையும் பருங்கல்லும் பேய்த் தேரையும் நிறைந்த இக்காட்டு வழியைக் கடந்துபோய் கொடும்பாளூர் நெடுங்குளம் என்னும் இரண்டு ஊர்களுக்கும் மத்தியிலுள்ள ஏரிக்கரையைக் கழிந்து சென்றால், வழிச்செல்வோர் மயங்கும்படி சூலாயுதம் போன்று மூன்று கவராகப் பாதை பிரியும். வலது பக்கமாய்ப் பிரிந்து செல்லும் வழியேபோனால் வெண்கடம்பும் வாழையும் மூங்கிலும் கரிந்து கிடக்கும். அது கடத்தற்கரிய ஓர் அருங்காடாகும். அதனைக் கடந்து அப்பால் சென்றால் வெள்ளிய நெல்லும் முதிர்ந்த கரும்பும்,

மதுரைக்கு மூன்று வழிகள்

மஞ்சளும் தினையும், வாழையும் கமுகும், மாவும் பலாவும் சூழ்ந்து செழித்தோங்கிய சிறு மலை என்னும் குன்று விளங்கித் தோன்றும். அம் மலையில் அருகே

யுள்ள வழியே சென்றால் மதுரை சேரலாம்.”

“இவ்வாறு வலது பக்கம் செல்லாது இடது பக்கம் சென்றால் வண்டுகள் இசைபாடும் தடாகங்களும் வயல்களும் பூஞ்சோலைகளும் கடந்து அதற்கப்பாலுள்ள காட்டுவழியையும் கழிந்துசென்றால் திருமால் குன்றம் சேரலாம். அக்குன்றத்தில் பூமிக்குள்ளே செல்லும் ஒரு வழியுண்டு. அவ்வழியே சென்றால் மூன்று தடாகங்கள் விளங்கித் தோன்றும். அம் மூன்றில் ஒரு தடாகத்தில் மூழ்கினால் இந்திரன் இயற்றிய நூலின் நுணுக்கம் உணரலாம். மற்றொன்றில் முழுகினால் பழம்பிறப் புணரும் பான்மை அடையலாம். மூன்றாவது குளத்தில் முழுகினால் எண்ணிய கருமங்கள் எண்ணியவாறே எய்தப் பெறலாம். இப் பாதாள வழியில் செல்ல விருப்பமில்லையாயின் அத் திருமலையின்கண் எழுந்தருளியிருக்கும் திருமாலைத் தொழுது, அம்மலையை மும்முறை வலம் செய்தால் ஒரு தேவதை முன்னால் தோன்றி இம்மை மறுமை இன்பங்கள் எவையென்று கேட்கும். அவ் வினாவிற்குப் பதிலுரைத்தால் ஓர் கதவைத் திறந்து நல்ல வழியைக் காட்டும். அவ்வழியே சென்றால் இரண்டு கதவை உடையதோர் வாயில் காணப்படும். அவ் வாயிலுக்கப்பால் பூங்கொடி போன்ற ஒரு மாது தோன்றி ஈறில்லாத இன்பம் யாதென்று கேட்கும். அதற்குச் சரியான மாற்றம் உரைத்தால் முன்னே கூறிய மூன்று பொய்கையில் கொண்டு சேர்த்து அவற்றின் தன்மையை உரைத்துப் போகும். அவ் வினாவிற்கு

மறுமொழி சொல்ல இயலாமற் போயினும் யாதொரு துன்பமும் செய்யாது வழிப்போக விட்டுவிடும். அப் பொய்கைகளில் ஐந்தெழுத்தையாயினும் எட்டெழுத் தையாயினும் அன்போடு ஒரு முறை ஓதி ஒரு பொருளை நினைத்தால் அது உடனே வந்தடையும். இப்பொய்கையின் பயனை விரும்பாமல் மலைமீது நின்ற திருமால் திருவடிகளை நினைந்தால் அப் பெருமான் திருவடி நிழல் அடையலா மென்னும் உறுதியுடன் மாண்புடைய மதுரை சேரலாம். மேற்கூறிய இருவழி களிலும் செல்லாமல் மத்தி வழியே சென்றால் அது மிக நல்ல வழியாய்த் தோன்றும். அதன்கண் இனிய சோலை சூழ்ந்த ஊர்களும், ஊர்களுக்கு மத்தியிலுள்ள காடுகளும், கடந்து சென்றால் வழியிலோர் தெய்வம் குறுக்கிடும். அது வழிச் செல்வோரைத் துன்புறுத் தித் தடுக்கும் தன்மையதன்று. ஆனால், நயவஞ்சகத் தால் தடுக்கும். அத் தெய்வதைத் தப்பிவிட்டால் மதுரைமா நகரத்தை எளிதிலடையலாம் என்று சொல்லி முடித்தான்.”

கவுந்தியடிகளும் இதனைக் கவனமாய்க் கேட்டு இம் மூன்று வழிகளில் எங்களுக்கு ஏற்ற வழியே நாங்கள் செல்கிறோம் என்று கூறி மறையவனிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு மேற்சொல்லிய மத்திய வழியாக மூவரும் சென்றார்கள்.

அவ்வாறு போகும்பொழுது நெடுந்தூரம் சென்ற பின் தண்ணீர் தகையால் கோவலன் வருந்தி அருகே தோன்றிய ஓர் பொய்கையிடம் சென்றான். அவ்வி

வனதெய்வம் கோவலனை மயக்க முயலுதல்

டத்தில் முன் மறையோன் கூறிய வன தெய்வம் கோவலன் மேல் காதல் கொண்டு மாதவியின் தோழியாகிய வசந்தமாலையின் வடிவு பூண்டு பூங் கொடிபோன்று அவன் அடிகளில் விழுந்து பொய்க் கண்ணீர் பெருக்கிற்று. பின்பு எழுந்து நின்று கோவலனைப் பார்த்து, "ஐயனே, மாதவியின் திரு முகத்தை நீர் மறுத்த செய்தியை அவள் கேட்டு மனங் கலங்கித் துன்புற்று என் முன்னே மயங்கி விழுந்தாள். செவ்வரி படர்ந்த அழகிய கண்களினின்றும் முத்துப் போன்ற கண்ணீர் சொரிந்தாள். தன் மார்பில் அணிந் திருந்த அழகிய முத்தாரத்தை வெறுத்து இழுத்து முத்துக்களை யெல்லாம் சிதறிவிட்டாள். ஒருநாளும் நீக்காத என்னையும் வேலையினின்றும் நீக்கிவிட்டாள். இப்பொழுது தனியாய் நான் துயரப்படுகின்றேன். ஆதரவற்ற எனக்கு அருள் செய்யவேண்டும்" என்று பணிந்து கேட்டது. இதைச் செவியுற்ற கோவலன், மதியை மயக்கும் ஓர் மாயத் தெய்வம் இக் காட்டில் உண்டென்று மறையவன் கூறினனே; அத் தெய்வம் இதுதானோ? என்று ஐயுற்று ஓர் மந்திரத்தை மனதில் நினைத்தான். அம் மந்திர வலிமைக்கு ஆற்றாத வன தெய்வம், அஞ்சி நடுங்கிக் கோவலனைப் பார்த்து, "ஐயனே! உன்னிடம் உண்மையைக் கூறிவிடுகிறேன். நான் இவ்வனத்தில் உறைகின்ற ஒரு சிறு தெய்வம். உன்னை விரும்பி மயக்கத் துணிந்தேன். நான் செய்த இப் பிழையை பொறுப்பதோடு இச் செய்தியை மாத வப் பெரியோராகிய அடிகளிடத்தும் மயில்போன்ற

சாயலையுடைய உன் மனைவியினிடத்தும் சொல்லலாகாது" என்று வேண்டி வணங்கிச் சென்றது. பின்னர் கோவலன் தாமரை படர்ந்த அத் தடாகத்தில் தண்ணீர் கொண்டுவந்து தாகத்தால் அயர்வுற்ற தன் காதலியின் அருந் துயர் தீர்த்தான்.

அப்பால் வெய்யோன் கதிர்களின் வெம்மைக்கு ஆற்ருது மூவரும் குரவமும் கடம்பும், கோங்கும், வேங்கையும், விரவிய பூம்பொழில் சூழ்ந்த ஓர் காளி கோட்டத்தைச் சென்றடைந்தார்கள், பாலை நிலத்தின் வழியாய் நடந்து சென்ற பாவையின் பாதங்கள் வெப்பத்தால் சிவந்து நோவுற்றன. அவள் மெல்லிய மேனி வாடி வருந்தியது. அவ்விடத்தில் சிறிதுநேரம் இளைப்பாறியிருக்கையில், வில்லும் கையுமாக மறவர் குடியில் பிறந்த சாலினி யென்னும் மறப்பெண் தோன்றினாள். அவள் தெய்வமுற்று ஆவேசமாகி ஊர் நடுவேயுள்ள மன்றத்தில் அடி பெயர்த்து ஆடத் தொடங்கினாள். அங்கு நிறைந்து நின்ற தன் குல மக்களைப் பார்த்து தேவிக்கு முன்பு சொல்லிய பலியைக் கொடாமையால் மறக்குடி தாழ்ந்தது, மறவரும் வளம் குன்றி வீரம் குறைந்து செருக்கடங்கி விட்டார்கள். நீங்கள் செழித்து வாழ விரும்பினால் தேவிக்குச் செலுத்தவேண்டிய கடனை விரைவில் செலுத்துங்கள்" என்றி சாலினி சொன்னாள். இதைக் கேட்ட மறவர் தெய்வமுற்ற அம் மாதின் சடையை முடித்து, பன்றிக் கொம்பைப் பிறையாகச் சாத்தி,

காளி கோட்டத்தில் இளைப்பாறுதல்

புலிப் பல்லை ஒழுங்காகக் கோத்துத் தாலியாகக் கட்டி புலித்தோலை ஆடையாக அணிந்து கருவில்லைக் கையில் கொடுத்து, முறுக்குக் கொம்பை யுடைய ஆட்டின்மேலேற்றி, கோழி யும் மயிலும், பந்தும் கழங்கும் காணிக்கையாகக் கொடுத்து, வண்ணமும் சுண்ணமும் பூவும் புகையும் சோறும் எள்ளுருண்டையும் கொண்டு ஏவலாளர் பின்னே வர, கொட்டும் பறையும், சின்ன மும் மணியும், குழலும் கொம்பும், ஒன்ருய் ஒலிப்பத் தெய்வத்தைத் தொழுது வணங்கினுர்கள். அம் மாது மறுபடியும் ஆவேசம் உற்று கண்ணகியைப் பார்த்து இவள் கொங்க நாட்டை ஆளும் செல்வி; குடநாட்டை ஆளும் செல்வி; செந்தமிழ் நாட்டை ஆளும் சீரி யாவை; முற்பிறப்பில் தவம் செய்த தவக்கொழுந்து; ஒரு மாமணியாய் ஓங்கிய திரு மாமணியென்று பலவாறு போற்றி யுரைத்தாள். இப் புகழுரையைக் கண்ணகி கேட்டு நாணுற்று, தெய்வ மயக்கத்தால் அவள் இவ்வாறு கூறினுள் என்று கருதி தன் கணவன் பின்னே சென்று மறைந்து, சிறுநகை செய்தாள். இவ் வாவேசக் கோலமும் கூத்தும் முடிந்தவுடன், கோவலன் கவுந்தியடிகளைப் பார்த்து இம் மெல்லியல் மாது பகலின் வெம்மையைப் பொறுக்கமாட்டாது வருந்துகின்றுள். அவளது மெல்லிய அடிகளும் கல் நிறைந்த இப் பாலை நிலத்தில் பொருந்தவில்லை. ஆகையால் இனி, பகற்பொழுதில் வழி நடத்தலை விட்டு நிலாப்பொழுதில் நாம் நடந்தால் நல மாகும். செங்கோல் மன்னனுகிய பாண்டியன் ஆளும்

ஆவேசக் கோலம்

நாட்டில் இராப்பொழுதில் எதற்கும் அஞ்சவேண்டாம். அம்மன்னவன் நாட்டில், புலியும் புல்வாயும் ஒத்து வாழும். பாம்பு மிதித்தாரையும் கடிக்கமாட்டாது. ஆகையால் இரவில் நாம் பயமின்றிப் போகலாம் என்றான். அதற்கு அடிகளும் இணங்கினர்.

குளிர்ந்த கதிர்களையுடைய சந்திரனும் விண்ணிலே விளங்கித் தோன்றினன். கற்பரசியாகிய கண்ணகியின் மீது வீசிய வெண்ணிலாவைக் கண்டு மனமிரங்கி, "ஐயோ பாவாய்! முன்னாள் இளவேனிற் காலத்தில் அழகிய முத்தாரமும் சந்தனக் குழம்பும் உனது அழகிய ஆகத்தில் சேராது ஒழியவும், நறுமணங் கமழும் நல்ல மலர்மாலைகள் உன் கருங் கூந்தலில் பொருந்தா தொழியவும், சந்தனத் தளிரொடு மலர்களின் இதழ்களும் உன் செந்தளிர் மேனியைச் சேரா தொழியவும், வாழ்ந்துவந்த நீ, இம் முதுவேனிற் காலத்தில் மதுரைத் தென்றலில் மகிழ்ந்து இவ் வெண்ணிலாவின் கதிர்களை விரும்பி யிருக்கின்றாயே" என்று வருந்தி நிலமகளும் கண்ணயர்ந்து நித்திரை போயினாள். வழி நடந்த வருத்தத்தால் துயர்

மூவரும் இரவில் வழிநடத்தல்

உழந்த கண்ணகியைக் கோவலன் நோக்கி, " என் கண்மணி! இவ்விரவில் நாம் போகும் வழியில், புலி குறுக்கிடும்; ஆந்தை அலரும்; காடி இடிபோல் முழங்கும்; இவற்றால் நெஞ்சு பதாமல் வழி நடக்க வேண்டும்" என்று ஏங்கிக் கூறினன். தொலையாத வழிநடந்து கால்தளர்ந்த கண்ணகியும் தூக்கம் கண்ணை மயக்க, துன்பம் நெஞ்சை வருத்த, தன் கணவன்

தோளில் கையை வைத்துக்கொண்டு வழி நடந்தாள். கானலால் கரிந்து கிடந்த அம்மூங்கில் காட்டில் காட்டுக் கோழிகள் கூவி விடியற்காலப் பொழுதை அறிவித்தன. அதன் அருகே அருமறை அந்தணர் வாழ்ந்த ஒரு சிற்றூர் தோன்றிற்று. அவ்வூரின் புறத்தேயுள்ள ஆலயத்தின் அருகே அடிகளையும் கண்ணகியையும் வைத்துவிட்டு கோவலன் பக்கத்திலிருந்த ஒரு குளத்திற்குச் சென்றான். இவ்வாறு தனியே குளம் நோக்கிச்செல்லும் பொழுது கோவலன் தன் காதலி தனக்காக முன்னர் அடைந்த துயரங்களையும், பின்னர் கானகத்திலடைந்த கடுந்துயரங்களையும் எண்ணி எண்ணி மனம் வெதும்பி நிறம் வேறுபட்டு, அக்குளத்தின் கரையில் நின்றான்.

அங்கு மாதவியால் தூதாக அனுப்பப்பட்ட கௌசிகன் என்னும் மறையவன் மறைந்து நின்று சிறிது நேரம் பார்த்து, அவன் கோவலன் தானோ வென்று ஐயுற்று, பின் அவன்தானென்று தெளிந்து, கோவலனை நோக்கி, "ஐயனே! உம்மைக் காணாத தந்தையும் தாயும் அருமணி இழந்த நாகம்போல் ஆறாத் துயருற்று வருந்துகின்றார்களே, உமது நெருங்கிய சுற்றத்தாரெல்லாம் உயிரிழந்த உடல்போலச் செயலற்றுத் துயர்க்கடலில் அழுந்தியிருக்கின்றார்கள். உமது தந்தையார் எல்லாத்திசைகளிலும் ஏவலாளரைப் போக்கி உம் இருப்பிடம் அறிந்துவர அனுப்பியுள்ளார். புகார் நகரமெல்லாம் இராமன் நீங்கிய அயோத்திபோல பெருந்துயர் அடைந்தது. மாதவியும் தானனுப்பிய

மாதவியின் தூதுவன்

திருமுகத்தை நீ மறுத்துக் கூறிய மொழிகளை வசந்த மாலை வாயிலாக அறிந்து, பசந்த மேனியளாய், படர் நோயுற்று, உம்மையே நினைந்து, நலிந்து, மாடத்தி லுள்ள கட்டிலில் மயங்கி விழுந்தாள். இவ்வாறு துய ருற்ற மாதவி உமது இணையடி தொழுது தன் மலர்க் கையால் ஓர் அழகிய ஓலையில் எழுதி இதனை என் கண்மணி அனையானுக்குக் காட்டுக என்று சொல்லி என் கையில் கொடுத்தாள். நானும் இவ்வோலையைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு நாடு நகரங்களெல்லாம் அலைந்து திரிந்தும் உம்மைக் காணப்பெறாது இன்று கண்டேன்" என்று சொல்லித் தன் கையிலிருந்த ஓலை யைக் கோவலனிடம் கொடுத்தான். கோவலனும் அதனை வாங்கிப் படித்தான். அவ்வோலையில், "ஐயனே, உமது அழகிய திருவடிகளைத் திக்கு நோக்கித் தொழு கின்றேன். உமது தாய் தந்தையர்க்குச் செய்யும் பணி விடைகளையும் மறந்து, குலக்கொழுந்தாகிய கண்ணகி யுடனே பொழுது புலருமுன்னே புகார் நகரத்தினின் றும் புறப்படுவதற்கு நான் என்ன தவறு செய்தேன். நான் செய்த பிழையை அறியாது என் மனம் ஏங்கி வாடுகின்றது. என்ன குற்றமாயினும் பேதையராகிய மாதர் சொல் குற்றமற்ற சொல்லென்று திருவுள்ளம் பற்றவேண்டும். என் மனக்கவலையை விரைவில் மாற்ற வேண்டும்" என்று எழுதியிருந்தது. அதைப் படித் துணர்ந்த கோவலன் மனம் குழைந்து கௌசிகனைப் பார்த்து அவள் செய்த தீவினை யாதொன்றுமில்லை; எல்லாம் என் தீவினையே; எனக்காக அவள் வருந்து வதை விரைந்து சென்று தவிர்ப்பாய்; எனது மாசற்ற

தாய் தந்தையரது மலரடியைத் தொழுதேன்" என்று சொல்லி மறையவனை அனுப்பினான்.

அதன் பின்னர் கோவலன் கவுந்தி அடிகளும் கண்ணகியும் இருந்த இடம் போந்து, பகலின் வெம்மையால் வழி நடக்கமுடியாமல் அவ்விடம் மூவரும் அமர்ந்திருந்தார்கள். தொலையாத பகற் பொழுதைக் கழிக்கும் பொருட்டுக்கோவலன் அங்குப்பாடிக்கொண்டிருந்த பாணரோடு தானும் சேர்ந்து யாழைக் கையிலேற்று மிக இனிமையாய்ப் பாடினான். இன்னிசை முடிந்த பின்னர் மருங்கிலிருந்த மக்களிடம் இன்னும் மதுரைமாநகர் எவ்வளவு தூர மிருக்கின்றது என்று கோவலன் கேட்டான். அதற்கு அவர்கள் இதோ மதுரைத் தென்றல் வீசுகின்றது. இன்னும் மதுரைமாநகர்க்கு வெகுதூரமில்லை என்று கூறக்கேட்டு ஒருவாறு ஆறுதல் அடைந்து மூவரும் வழக்கம்போல் இரவில் வழிநடந்து சென்றார்கள். மதுரைக்கு அருகே வந்தபொழுது பிறவாத பெருமையையுடைய சிவபெருமான் கோவிலிலும், பெரும்பெயர் வாய்ந்த அரசனது

மதுரைமாநகரின் ஒலி

பெருமை சார்ந்த அரண்மனையிலும், காலை முரசங்கள் அதிர்த்து ஒலித்தன. நான்மறை பயின்ற அந்தணர் நவின்ற மறையின் ஒலியும், மாதவர் ஓதிய மந்திர ஒலியும், மங்கலமாக ஒலித்தன. இன்னும் யானைகள் முழங்கும் ஒலியும், புரவிகள் போரை நினைந்து ஆலிக்கும் ஒலியும், மருத நிலமக்கள் காலையில் கொட்டும் பறை ஒலியும், கடலொலிபோலக் காதில் பட்டபொழுது, முன்

னடைந்த துயரமெல்லாம் நீங்கி முன்போல மூவரும் களிகூர்ந்தார்கள்.

6-வது அதிகாரம்

மதுரைமா நகரம்

இவ்வாறு மனங்களித்துச் செல்லும் வழியில், அழகிய மலர்களைப் பூவாடையாகவும், மலர்கள் நிறைந்து நெருங்கிப் படர்ந்த கொடிகளை மேகலையாகவும், நறுமணம் கமழும் முல்லை மலர்களை நல்லணியாகவும், எங்கும் ஓடித்திரியும் கயல் மீன்களை நெடிய கண்களாகவும், பல பொருள்களையும் விளைவித்து உலகம் காக்கும் உயரிய அருளையே நல்லொழுக்கமாகவும் கொண்டு விளங்கிய புலவர் பாடும் புகழுடைய வையை யென்னும் பூங்கொடியைக் கண்டார்கள். அவ்வையை யென்னும் பொய்யாக் குலக்கொடி கற்பரசியாகிய கண்ணகிக்குப் பின்வரும் துன்பத்தை முன்னறிந்தவள் போல, மெல்லிய மலராடையால் தன் மெய்முழுதும் போர்த்து நன்னீரை உள்ளடக்கிக் கொண்டு சென்றமையால் காதலர் இருவரும் அது புனலாறு அன்று பூவாறே என்று புகழ்ந்து தொழுதார்கள். இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த வையையாற்றை ஒரு மரப் புணையால் கடந்து தென்கரை சென்று பலரும் செல்லாத ஒரு சோலையில் தங்கினார்கள். தண்ணீர் நிறைந்த தடாகங்களிலுள்ள குவளையும், ஆம்பலும், கமலமும், காதலர் இருவருக்கும்

வையை ஆறு

வரப்போகின்ற துன்பத்தை முன் அறிந்து வருந்தினாற் போல, மெல்லிய காற்றில் அங்கு மிங்கும் அசைந்து நடுங்கின. வண்டுகள் இருவர் மீதும் இரக்கமுற்றாற் போலத் தமது பண்களைப்பாடிப்பரிந்து இரங்கியழு தன. மாடமாளிகைகளில் இளங்காற்றால் அழகுற அசைந்த கொடிகள் காதலர் இருவரையும் அந்நகரில் வரவேண்டாமென்று கையெடுத்துத் தடுப்பனபோலத் தோன்றின. இத்தகைய மதுரை மூதூரில் மூவரும் போந்து ஓர் புறஞ்சேரியை அடைந்தார்கள்.

அங்குச் சோலைகளிலும் நீர்ப்பண்ணைகளிலும் வயல்களிலும் பறவைகள் துயிலெழுந்து ஆரவாரித் தன. தடாகங்களிலுள்ள தாமரை முகைகளை மலர் வித்து உலகமெல்லாம் தொழுதேத்தும் கதிரவன் மாடமதுரையைத் தூக்கத்தினின்றும் எழுப்பினான். முக்கண்ணனை முதல்வன் கோயிலிலும், திருமால் கோயிலிலும், பலதேவர் கோயிலிலும், அறுமுகன் கோட்டத்திலும், அற வோர் பள்ளியிலும், மன்னவன் மாளி கையிலும், வெண்சங்கங்களும் காலை முரசங்களும் அதிர்த்து ஒலித்தன. அப்பொழுது கோவலன் கவுந்தி யடிகளைக் கையால் தொழுது, "மாதவப் பெரியோய்! நன்னெறியினின்றும் நீங்கிப் புன்னெறியை மேற் கொண்ட நான், மெல்லிய் மேனியையுடைய இம் மாது நடுங்கித் துயரமுறும்படி, கனவிலும் நினைத் தறியாத காடு வனமெல்லாம் அலைந்து திரிந்து துன்ப முற்றுச் சிறுமையுற்றேன். ஐயனே! இம் மாநகரத்தில்

காலைப் பொழுது

நான் சென்று வருமளவும் என் காதலியைக் காத்தருளவேண்டும். தாம் என்னுடன் இன்னகர்க்கு வருவதாய் இசைந்த அன்றே கண்ணகி உமது காவலில் அமைந்தாள். இனி அம்மாதுக்கு என்ன குறையும் வராது" என்று கூறி மறுமுறையும் கைகூப்பித் தொழுதான். அதுகேட்ட அடிகள், "அன்பனே, முற்பிறப்பில் நல்வினை செய்த நீ, சிறிது தீவினையும் செய்தாய். ஆதலால் உனது பெரும் பொருளையும் பெற்றூர் உற்றுரையும் துறந்து காதலியோடு கடுந்துயர் அடைய நேர்ந்தது. கற்றுணர்ந்த பெரியோர் தீவினைப் பயனாகிய துன்பத்தை நுகரும் பொழுது மனம் வருந்த மாட்டார்கள். தாம் செய்த வினையின் பயனே என்று அறிந்து பொறுமையோடு தாங்குவார்கள். இவ்வுலகிலுள்ள பொருளும், மாதர் உறவும் சிறிது இன்பம் பயப்பனபோலத் தோன்றிப் பின் பெருந் துன்பம் விளைவிக்கும். இவ்வாறு உன்னைப்போல் துன்ப மடைந்தோர் முன் உலகிற் பலராவர். முன்னால், வேத முதல்வன் பயந்த திருமால் இராமனாக உலகில் வந்து தந்தை சொல்லைத் தலைமேல் தாங்கி தரணி துறந்து காதலியோடும் காட்டுக்குச் சென்று, அங்குச் சிலம் மிகுந்த சீதையை இழந்துபட்ட பாடெல்லாம் பழங் கதையன்றோ? இன்னும் பொன்னையும் மண்ணையும் சூதினால் இழந்து, காதலியோடு கடுங்கானம் சேர்ந்து, அங்குக் குற்றமற்ற தன் காதலியைக் காரிருளிற் கைவிட்டுத் துயரடைந்த நளனது கதையையும் நாம் நன்கு அறிவோமல்லவோ? இவ்

கவுந்தியடிகள் கோவலனைத் தேற்றுதல்

விருவரைப் பார்க்கிலும் உனக்கு நேர்ந்த துன்பம் குறையாகும். ஏனெனில், அவர்கள் இருவரும் தம் காதலியைப் பிரிந்து வருந்தினார்கள். நீயோ துன்பத்திலும் கண்ணகியைப் பிரியாது வாழும் பெருமையடைந்தாய்; ஆதலால் நீ வருந்தாதே" என்று தேற்றினர்.

அடிகளது அருள் மொழிகளால் ஒருவாறு கோவலன் ஆறுதலடைந்து மதுரைமா நகரைப் பார்த்து வரும் பொருட்டுப் புறப்பட்டான். அம்மாநகரத்தைச் சுற்றிப் பார்த்து அதன் அளவிறந்த வளங்களைக்கண்டு களித்தான். அரண்மனைகளில் ஆடலும் பாடலும் நிரம்பியிருந்தன. உயரிய மாடங்களில் உல்லாசமாய் வாழ்ந்த பொதுமாதர் தாம் காதலித்த காமுகரோடு நீர் விளையாட்டும் பொழில் விளையாட்டும் நிகழ்த்தி மகிழ்ந்தார்கள். மற்றும் நீலமணியும், வயிரமும், மரகதமும், மாணிக்கமும், முத்து வகையும், பவளவகையும், பொன்னும் பட்டும், நிறைந்த அழகிய வீதிகளையும், கூலம் குவித்த *கூல வீதிகளையும் கோவலன் கண்டு மகிழ்ந்தான். இக்காட்சிகளைக்கண்டு திரும்பிவந்து கவுந்தியடிகளிடம் தீதற்ற மதுரையின் சிறப்பையும், தென்னவன் பெருமையையும் கோவலன் எடுத்துரைத்தான்.

மதுரைமா நகரின் சிறப்பு

அப்பொழுது மறை நான்கும் வல்ல மாடலன்

* கூல வீதி—கூலக்கடைத் தெரு...பலசரக்கு கடைகளை உடைய தெரு. திருநெல்வேலியில் கூலக்கடைத் தெரு என்று பெயரமைந்த ஒரு தெரு இருக்கிறது. கூலக்கடைத் தெரு என்பதே வழக்காற்றில் இவ்வாறு மாறிவழங்குகின்றது.

என்னும் மறையவன் பொதியை மலையை வலம் வந்து குமரியாற்றில் நீராடித் திரும்பி வரும் வழியில் அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தான். கோவலன் மறையவனை முன்னரே அறிந்தவனாதலால், முன்சென்று வணங்கினான். மாடலன் அவனது வாடிய முகத்தையும் வருந்திய உளத்தையும் கண்டு, "ஐயனே, யான் அறிய நீ இப் பிறப்பில் செய்தனவெல்லாம் நல்வினையா யிருக்க, இவ்வாறு இம் மெல்லியல் மாதுடன் நீ மாதுயர் அடைய நேர்ந்தது. முற்பிறப்பில் செய்த தீவினைப் பயனோ" என்று ஏங்கி வருந்தினான். இதைக்கேட்ட கோவலன் மறையவனைப்பார்த்து, "அன்பனே, இன்று விடியற்காலத்தில் நான் ஒரு தீக்கனவு கண்டேன். இம் மதுரைமா நகரில் எனது காதலியாகிய கண்ணகி நடுங்கித் துயரம் உறுவதுபோலவும், நான் அணிந்திருந்த ஆடையைப் பிறர் பற்றிக் கவர்ந்துகொண்டது போலவும், பெரிய கொம்புகளையுடைய எருமையின்மீது நான் ஏறிப் போவதுபோலவும் பின் என் காதலியுடன் மேலுலகம் அடைவது போலவும், மாதவியின் மகளாகிய மணிமேகலை இவ்வுலக இன்பத்தைத் துறந்து மாதவக் கோலம் கொள்வதுபோலவும் கனவு கண்டேன்; அது விடியுமுன் கண்ட கனவாதலால் இப்பொழுதே பலித்துவிடும்" என்று கூறினான்.

கோவலன் மாடலனைச் சந்தித்தல்

கோவலன் கனவுரைத்தல்

இதைக்கேட்ட மாடலனும் அடிகளும் என்ன நேருமோவென்று ஏங்கிய உள்ளமுடையவராய் கோவலனைப் பார்த்து இப்புறஞ் சேரியிலிருப்பது இல்லறத்

தார்க்கு ஏற்றதன்று. ஆதலால் நீங்களிருவரும் மதுரைமா நகரினுள்ளே செல்லவேண்டுமென்று அருளினார். அப்பொழுது அவ்வழியாக ஆயர்குலத்திற்பிறந்த மாதிரி என்னும் முதுமகள் தன் குல தெய்வத்தை வழிபட்டு வந்து சேர்ந்தாள். மாதவப்பெரியோராகிய அடிகளைக் கண்டவுடன் மாதிரி வணங்கித் தொழுதாள். அம் முதுமகளை அடிகளும் நன்றாய் உற்று நோக்கி "பசுவை வளர்த்து அதன் பயனை யாவர்க்கும் அளிக்கும் இவ்வாயருடைய வாழ்க்கையில் யாதொரு தீமையுமில்லை. இம் முதுமகள் தீதற்ற தன்மை அமைந்தவளா யிருத்தலால் இவளிடம் கண்ணகியை அடைக்கலமாக வைத்துப் போவது பொருத்தமுடையதாகும்" என்று எண்ணி மாதிரியைப் பார்த்து, "மாதே! இதோ நிற்கின்ற பெண்ணின் கணவனது தந்தை பெயரைக் கேட்டால், இந்நகரில் வாழும் வணிகர் யாவரும் பெறுதற்கரிய பேறு பெற்றாற்போல இருவரையும் போற்றி மகிழ்வார்கள். அவ்வாறு இவர்கள் இருவரும் பெரும் செல்வரது மனையகத்தே செல்லுமளவும் இக் குலக்கொடியை உனக்கு அடைக்கலமாகத் தந்தேன். நீயே அவளுக்குத் தாயும் தோழியுமாக அமைந்து, நல்ல நீரில் அவளை மூழ்குவித்து, கண்களில் மையெழுதி கருங்கூந்தலில் நறுமலர் சூடி, மலினமற்ற நல்லாடையை அணிந்து, போற்றிப் பாதுகாப்பாயாக. இம் மாது இதற்குமுன் தன் வீட்டை விட்டு அடி பெயர்ந்து அறியாதவள். வழியில் கதிரவன் வெம்மை

கண்ணகியை மாதிரியிடம் அடைக்கலமாக கொடுத்தல்

கவுந்தியடிகள் கண்ணகி கற்பின் பெருமை கூறல்

யால் தானடைந்த துயரத்தைச் சிறிதும் சிந்தியாமல் தன் காதலன் மேனி, வாடி வருந்தியதென்று நடுங்கித் துயாமுற்ருள். இத்தகைய கற்புடைய தெய்வத்தை அல்லது வேறு பொற்புடைய தெய்வத்தை நான் கண்டிலேன். கற்புடைய மங்கையர் வாழும் நாட்டில், வானம் பொய்யாது, வளம் எந்நாளும் பிழையாது, வேந்தனது கொற்றம் சிதையாது என்று அடிகள் கூறிஞர். இது கேட்ட முதுமகள், கண்ணகியை அடைக்கலப் பொருளாகக் கொள்ள இசைந்து அவ் வழகிய நங்கையைக் கூட்டிக் கொண்டு மாலைப்பொழுதில் தன் மனை புகுந்தாள். அங்கு வேலி சூழ்ந்த காவலையும் குளிர்ந்த பூம்பந்தலையும் உடைய செம்மண்ணுல் பூசப்பெற்ற சிறிய ஓர் இல்லத்தில் கண்ணகியை அமைத்தாள். அங்குள்ள ஆய்ச்சியர் சிலரைக் கூவியழைத்து கண்ணகியை நல்ல நீரில் முழுகச் செய்தாள். தன் மகளாகிய ஐயை என்பவளைப் பணிப் பெண்ணுக நியமித்தாள். கண்ணகியைப் பார்த்து, "அழகிய நங்காய்! உன்னை நான் பொன்போல் போற்றிக் காப்பேன். நீ எதற்கும் அஞ்சவேண்டாம்; வழியில் நேர்ந்த துயரமெல்லாம் நீக்கி ஏதமற்ற இவ்விடத்தில் உன்னைக் கொண்டு சேர்த்த கணவனுக்கு இனி யாதொரு கவலையுமில்லை," என்று சொல்லித் தேற்றிஞள். மற்றைய இடைக்குல மாதர்கள் பாகற்பழமும் வெள்ளரிக்காயும் மாதுளங்காயும் மாங்கனியும்

கண்ணகி மாதிரியின் மனையில் தங்குதல்

வாழைக்கனியும் அரிசியும் பாலும் நெய்யும் சமையற் பாண்டங்களும் கொண்டுவந்து கண்ணகி தேவியிடம் கொடுத்தார்கள். தன் காதலனுக்கு நல்ல உணவாக்கும் பொருட்டு அவர்கள் கொடுத்த காய்களை கண்ணகி அரிவாளால் அரியும்பொழுது காந்தள் மலரினும் மெல்லிய அவள் கைவிரல்கள் சிவந்தன.

கோவலனுக்கு கண்ணகி உணவாக்குதல்

திருமுகம் வியர்த்தது. செங்கண் சிவந்தன. இந்நிலையில் தன் தோழியாகிய ஐயை எரியூட்டத் தான் காதலனுக்கு நல்லுணவு ஆக்கினாள். அதன்பின் புல்லினால் புனைந்த தடுக்கை ஆசனமாக அமைத்தாள். அதன் முன்னே தண்ணீர் தெளித்தாள். வாழைக்குருத்தை இலையாக விரித்தாள். தன் கணவனது பாத மலர்களை நன்னீரால் சுத்தி செய்தாள். கோவலன் ஆசனத்தில் அமர்ந்த பின்னர் அமுதம் படைத்து அருகே நின்றாள். கோவலனும் அந் நல்லமுதை உண்டான். இவ்விருவரையும் கண்ட இடைக்குலமாதர்கள் அடங்கா ஆனந்தங்கொண்டு அக்காலத்

கோவலன் உணவை அருந்துதல்

தில் ஆயர்பாடியில் அசோதை பெற்றெடுத்த காயாமலர் போன்ற வண்ணமுடைய கண்ணனோ இவன். இவனருகே நிற்கும் நங்கை நீலமணி வண்ணனது நெடுந்துயர் தீர்த்த பின்னைப் பிராட்டியோ வென்று புகழ்ந்தார்கள். கோவலனும் அமுதுண்டு அமர்ந்தான். கண்ணகி மெல்லிய வெற்றிலைச் சுருளும் அடைகாயும் கொடுத்து அருகே நின்றாள். அப்பொழுது கோவலன் தன் காதலியை அழைத்து, "என்

கோவலன் கழிவிரக்கம் கொள்ளல்

கண்ணே! கல்லும் கனலும் கலந்து விளையாடும் கானகத்தில் நாம் வழி நடந்ததை அறிந்து ஏங்கி நமது தாய் தந்தையர் என்ன கதி யடைந்தார்களோ! இதென்ன மாயமோ! வல்வினையோ! அறியேன். வீணரோடும் விடலையரோடும் சேர்ந்து நல்லொழுக்கத்தைத் துறந்த எனக்கு இனித் தீக்கதியேயன்றி நற்கதி யுண்டோ? ஐயோ! முன்னறி தெய்வமாகிய பெற்றோர்க்கும் பிழை செய்தேன். அறிவும் பெருமையும் அமைந்து விளங்கும் உனக்கும் சிறுமை செய்தேன். இவ்வாறு தீமையே செய்த நான் மதுரைமா நகரத்திற்குப் புறப்படு என்றேன். நீயும் பாவியேன் சொல்லைப் பணிவுடன் ஏற்றுப் புறப்பட்டாயே” என்று புலம்பி வருந்தினான்.

கோவலன் கண்ணகியுடன் உரையாடல்

அதற்குக் கண்ணகி ஐயனே! இல்லறமாகிய நல்லறத்தில் இனிது வாழ்வோர் இயற்றும் அறங்களாகிய அறவோர்க்கு அளித்தல், அந்தணர் ஓம்புதல், துறவோர்க்கு எதிர்தல் விருந்தெதிர் கொள்ளுதல் முதலிய அறங்களை இழந்த என்னை ஒரு நாள் உமது தாய் தந்தையர் கண்டார்கள். அப்பொழுது நீர் என் முன்பு நில்லாமையால், என் மனதிலெழுந்த வருத்தத்தை மறைத்துப் பொய்யாக ஒரு புன்முறுவல் செய்தேன். அதனை அவர்கள் அறிந்துகொண்டு அருள் கலந்த மொழியால் அன்போடு என் பொறுமையைப் புகழ்ந்தார்கள். என் மனவாட்டத்தைக் கண்டு வருந்தினார்கள். நீர் கூடா ஒழுக்கத்தை மேற்கொண்டிருந்தாலும் உமது சொல்லைச்

சிறிதும் மாற்றாத வாழ்க்கையை உடையேனாதலால் நீர் இட்ட ஆணையை உடனே ஏற்றுப் புறப்பட்டேனென்றாள். இதைக்கேட்ட கோவலன் மனங்குழைந்து, "குடி முதல் சுற்றமும் குற்றிளையோரும், அடியோர் பாங்கும் ஆயமும் நீங்கி, நாணமும் மடனும் நல்லோரேத்தும், பேணிய கற்பும் பெருந்துணையாக, என்னோடு போந்து ஈங்கு என் துயர்களைந்த பொன்னே! கொடியே! புனைபூங்கோதாய்! நாணின் பாவாய்! நீள் நில விளக்கே! கற்பின் கொழுந்தே! பொற்பின் செல்வி! உன் சீரடிச் சிலம்பில் ஒன்றைக் கொண்டு நான் மாட மதுரையில் விற்று வருகிறேன். நான் திரும்பி வருமளவும் தனியே இருப்பதற்கு வருந்தாதே என்று சொல்லித் தன் காதலியை அன்போடு அணைத்தான். அவளருகில் ஒருவரும் துணையின்றித் தனியாயிருப்பதை நினைந்தான்; நெஞ்சம் கலங்கினான்; கண்கள் கலங்கிக் கண்ணீர் பொங்கிற்று; கலங்கிய கண்களைக் காதலி கண்டால் வருந்துவாள் என்று எண்ணிக் கண்ணீரை உள்ளடக்கினான். பின்னும் தன் காதலியைக் காண மனம் பொறாதவனாய் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு வீட்டைவிட்டு வெளியே சென்றான். அவ்வாறு செல்லும் பொழுது ஓர் இமில் ஏறு தன் கூரிய கொம்புகளுடன் அவனெதிரே பாய்ந்தோடி வந்தது. அதனைத் தீச்சகுனமென்று கோவலன் அறிந்தானல்லன்.

கோவலன் வெளியேறுதல்

சகுனப் பேதம்

7-வது அதிகாரம்

கோலைக் களம்

இவ்வாறு சென்ற காதலனைக் கண்ணகி பின் உயிருடன் காணுளாயினுள். வெளியே மன்றங்களை யெல்லாம் கடந்து போய் மாதர் வீதியையும் கடந்து கடைத் தெருவின் வழியே கோவலன் சென்றுன். அங்கு அவன் எதிரே நூறு பொற்கொல்லர் பின்னே வர அவர்களுக்குத் தலைவன்போல ஒருவன் சட்டையணிந்தவனுய்க் கையில் கோல் கொண்டு முன்னே வந்தான். அவனைக்கண்ட கோவலன் இவன் மன்னனுல் மதிக்கப் பெற்ற பொன்விலைக் கொல்லன் போலும் என்று

தட்டானைச் சந்தித்தல்

எண்ணி அவனிடம் "அரசனது தேவி அணிதற்கு ஏற்ற ஓர் சிலம்பை விலை மதித்தற்கு நீ வல்லையோ," என்று கேட்டான். அதற்கு அத் தட்டான் "அடியேன் மாதருடைய அடிக்கலத்தின் விலை மதித்தற்கு அறியேன். ஆயினும் அரசரது முடிக்கலன் முதலிய அணிகள் செய்யும் ஆற்றல் உடையேன்" என்று மொழிந்தான். கோவலனும் தன்னிடமிருந்த சிலம்பைத் தட்டானிடம் காட்டினுன். பசும் பொன்னில் மாணிக்கமணியோடு வயிரம் அழுத்தி உட்கருவமைந்த அச்சித்திரச் சிலம்பின் தொழில் அருமையை யெல்லாம் தட்டான் உற்று நோக்கினுன். அவனது கண்கள் இரண்டும்

தட்டான் சிலம்பை உற்று நோக்குதல்

புறத்தே சிலம்பின் அழகை நோக்குவனபோல நோக்க, அவனது மனம் தான் முன் அரண்மனையில் வஞ்சித்துக் கவர்ந்துகொண்ட சிலம்போடு இச் சிலம்பை ஒத்துப் பார்க்கக் கண்டார்க்கு இரு

நோக்கும் ஒரு நோக்காகவே தோன்றிற்று. சிலம்பைச் செவ்வையாய்ப் பார்த்தபின் தட்டான் கோவலனைப் பார்த்து, "இச் சிலம்பு அரசனுடைய தேவிக்கல்லால் வேறெவர்க்கும் இசையாது. இதனை அரசனிடம் சொல்லி நான் திரும்பி வரும் வரையும் நீர் இங்கே இரும்" என்று கோவலனை ஓர் குடிசையில் அமைத்தான்.

அரண்மனைக் குச் செல்லுதல்

பொற்கொல்லன் அரண்மனைக்குப் போகும் பொழுது தனக்குள்ளே பல எண்ணங்களை எண்ணினான். 'நான் முன்னால் அரண்மனையில் கவர்ந்து கொண்ட சிலம்பு என்பால் உள்ளதென்று வெளிப் படுவதற்கு முன்னமே அக் குற்றத்தை இவன்மீது சுமத்திப் போக்கி விடுவேன். நல்ல காலம் வாய்த்தது' என்று எண்ணிக் கொண்டு கரவாடும் வன்னெஞ்சக் கள்வன் அரசனது அரண்மனை சேர்ந்தான்.

அரசனது காம மயக்கம்

அப்பொழுது அரசன், அரண்மனையில் தன் காதலியின் ஊடல் தீர்க்கும்பொருட்டு அந்தப்புரத்தை நோக்கி காமப் பரவசனாய் விரைந்து சென்றுகொண்டிருந்தான். இவ்வாறு மனோவேகமாய்ச் சென்ற காவலனைத் தட்டான்கண்டு அடியிணை தொழுது பலவாறு துதித்து அரசே கன்னக்கோலும் கவைக்கோலும் இல்லாமல், துயில் மந்திரத்தையே துணையாகக்கொண்டு காவலாளரது கண்களை மயக்கி அரண்மனைச் சிலம்பைக் கவர்ந்து

அரண்மனையில் களவு போன சிலம்பைக் கண்டதாகக் கொல்லன் கூறுதல்

கொண்ட கள்வன் என் சில்லைச் சிறு குடிசையில் அகப்பட்டிருக்கின்றான்" என்று சொன்னான். இதுகேட்ட வேந்தன் காம மயக்கத்தினாலும், வினைவிளை காலமாதலாலும் மதிமயங்கி ஊர் காக்கும் காவலாளரைக் கூவியழைத்து, "அரசமா தேவியின் காற்சிலம்பு கள்வன் கையில் காணப் பெற்றால் அவனைக் கொன்று அச்சிலம்பைக் கொண்டு வருக" என்று ஆணை செய்தான். கருந்

அரசன் கள்வனைக் கொல்லுமாறு கட்டளையிடல்

தொழிற் கொல்லன் தான் எண்ணிய எண்ணம் முற்றுப் பெற்றதென்று மகிழ்ந்து ஏவலாளருடன் தீவினை வலையிலகப் பட்டிருந்த கோவலன் இருந்த இடம் சென்றான். அங்கு அவன் முன்பு சென்று, "ஐயனே! அரசன் ஆணையால் சிலம்பைக் காண இவர்கள் வந்திருக்கிறார்கள்" என்று சொல்லி அச்சிலம்பின் அருமை பெருமைகளை எடுத்துச் சொல்வான் போல அதனை அரண்மனைச் சிலம்போடு ஒப்புமை கூறிப் பொருத்தினான்.

இதைக்கேட்ட வேல் தாங்கிய வீரர்கள் கோவலனது

காவலாளர் கோவலனைக் கள்வனோ என்று ஐயுறுதல்

முகத்தை உற்று நோக்கினார்கள். அவனது முக விலாசத்தையும், மாசற்ற தோற்றத்தையும் நன்றாய்க் கவனித்தார்கள். அவர்கள் மனத்தில் கோவலன் கள்வனாகத் தோன்றவில்லை. "இவனைப் பார்த்தால் குற்றம் செய்தவனைப்போலக் காணவில்லை. ஆதலால் இவனைக் கொல்லுதல் நீதியன்று"

என்று காவலாளர்கள் கூறினர்கள். அதைச் செவியுற்ற தட்டான் அவர்களைப் பார்த்து நகைத்து, "கள்வர்கள் தன்மையை நீங்கள் நன்ருய் அறியமாட்டீர்கள். அவர்கள் மந்திரம், தெய்வம், மருந்து, நிமித்தம், தந்திரம், இடம், காலம், கருவி என்ற எட்டையும் துணையாகக்கொண்டு திரிவார்கள். இவர்களது மருந்திலகப்பட்டால் அரசன் உங்களை ஒறுப்பது திண்ணம். இக்கள்வன் ஒரு மந்திரத்தை நாவினல் நவில்வானுயின் நாமெல்லாம் போன இடம் தெரியாது மறைந்து போவோம். தன் வழிபடு தெய்வத்தை மனத்தில் நினைப்பானுயின் களவு செய்த பொருளைக் கையில் காட்டிக்கொண்டே தப்பி ஓடுவான். நிமித்தம் வாய்த்தாலல்லாமல் பெறுதற்கரிய பொருள் வலிய வந்தாலும் இக்கள்வர்கள் விரும்பார்கள். இன்னும் தந்திரத்தால், இம்மண்ணுலகிலிருந்துகொண்டே விண்ணவர் தலைவன் மார்பில் இலங்கும் மணியாரத்தை அடைய விரும்பினும் அடைவார்கள். இவர்கள் காலமும் இடமும் கருவியும் தேர்ந்து ஒரு பொருளைக் கைப்பற்றுவாராயின் அதனை இவ்வுலகில் எவராலும் காண இயலாது. இக்கள்வர்க்கு இரவு பகல் என்னும் வேற்றுமை இல்லை. இவர்கள் கற்றுள்ள களவு நூலை நாம் கேட்டால் ஒடி ஒளிக்க இடமில்லை.

தட்டான் கள்வர்களின் மந்திர தந்திரங்களை எடுத்துரைத்தல்

முன்னொரு காலத்தில் ஒரு கள்வன், தூதுவன் போல வேடம்பூண்டு பகல் முழுதும் அரசனது அரண்மனை வாயிலிலிருந்து இராப்பொழுதில் பெண்கோலம் கொண்டு அரண்மனைப் பள்ளியறையில் அஞ்

ஒரு கள்வன் தந்திரத்தால் தப்பிய கதை

சாது புகுந்து அங்குத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த அரசிளங்குமாரனது மார்பில் இலங்கிய மணியாரத்தை விரைவாக எடுத்தான். அப்பொழுது இளவரசன் தூக்கத்தினின்றும் திடீரென்று விழித்து தன் உடைவாளை உருவினான். அவ்வாளின் உறையைக் கள்வன் தன் கையில் வைத்துக்கொண்டு இளவரசன் தன்னைக் குத்தும் பொழுதெல்லாம் அவ்வாளிலே உறையைச் செலுத்தினான். இதைக்கண்ட அரசன் அக்கள்வனுடன் மற்போர் தொடங்க அவன் அங்கு நின்ற ஒரு தூணைத் தானாகக் காட்டி மறைந்து தன் களவு நூலறிவால் தப்பிவிட்டான். ஆதலால் இவர்க்கு உலகில் சிலரே நிகரல்லால் வேறு கிடையாது" என்று தட்டான் சொல்லி முடித்தான்.

அவன் முடித்தவுடன், மற்றொருவன் தானும் கள்வர்கள் மாயத்தை அறிந்திருப்பதாகக் கூறினான். "இருள் செறிந்த ஒரு இராப்பொழுதில் ஒரு கள்வன் என் முன்னே வந்து நின்றான். நான் எனது உடைவாளை உறையினின்றும் உருவினேன். அவ்வாளைக் கள்வன் வாங்கினான். அப்பால் அவனையும் காணேன். என் வாளையும் காணேன். எப்படியோ மறைந்துபோய் விட்டான். இக்கள்வரின் மாயத்தை அறிவது யாவர்க்கும் அரிது. இவனை நாம் இப்பொழுது விட்டு விட்டால் அரசன் நம்மை வருத்துவான். ஆகையால் செய்ய வேண்டுவதைத் துணிந்து கூறுங்க"ளென்று மற்றைய வீரர்களைப் பார்த்துக்கூறி

மற்றொரு கள்வன் மந்திரத்தால் தப்பிய கதை

கோவலன் வெட்டுண்டு இறத்தல்

ளுன். அப்பொழுது அங்கு நின்ற கல்லாக் களிமகன் ஒருவன் தன் கை வாளால் கோவலன் உடம்பில் குறுக்கே வெட்டினான். வெட்டுண்ட வாயினின்றும் குருதி கொப்புளித்து நிலத்தில் எங்கும் பெருகிற்று. நிலமகளும் இக்கொடுங் கொலையைக் கண்டு துயருற்றாள். கோவலன் மடிந்து மண்ணில் விழுந்து மாய்ந்தான்.

பாண்டிய அரசனது மாளிகையில் காலை முரசம் முழங்கிற்று. மாதிரி என்னும் இடைக்குல மாது தன் மகளைக் கூவியழைத்து, “இன்று அரண்மனைக்கு நெய் கொடுப்பது நமது முறையாகும். விரைவில் தயிர்கடைவதற்குக் கயிறும் மத்தும் கொண்டுவா” என்று

ஆய்ர்சேரியில் நிகழ்ந்த புதுமைகள்

சொல்லி தயிர்த் தாழியைப் பார்த்தாள். முந்திய இரவில் பிரையிட்ட பால் தோயாமல் அப்படியே நின்றது. முந்திய நாள் வெண்ணெயை உருக்கி அரண்மனைக்குக் கொண்டுபோக எண்ணி உருகவைத்த பொழுது அதுவும் உருகாமல் அப்படியே நின்றது. ஆட்டுக் குட்டிகள் எப்பொழுதும் போலத் துள்ளி விளையாடாமல் குழைந்து கிடந்தன. பசுக்கள் மெய் நடுங்கி வாய் விடாமல் கதறிக் கொண்டிருந்தன. அவற்றின் கழுத்தில் கட்டியிருந்த மணிகள் அறுந்து விழுந்து கிடந்தன. எருதுகள் கண்களினின்றும் கண்ணீர் தாரை தாரையாய் வடித்துக் கொண்டிருந்தன. இவற்றையெல்லாம் கண்ட முதுமகள் துன்பம் ஏதேனும் வரும் என்று குறிப்பாக உணர்ந்து கறவையும் கன்றும் பிணி நீங்கு

மாறு மற்றைய ஆயர்குல மாதரையும் கூவி யழைத்து மாயவன் முன்னாள் ஆடிய பல நாடகங்களில் ஒன்றாகிய குரவைக் கூத்தாடினார்கள்.

8-வது அதிகாரம்

கண்ணகியின் புலம்பல்

அது முடிந்த பின்னர் மாதிரி வையைக் கரையிலுள்ள திருமாலைவழிபடும் பொருட்டுப்பூவும் புகையும் புனைசாந்தும் கண்ணியும் கொண்டு ஆற்றில் நீராடப் போயினாள். அங்கு மதுரைமாநகரில் நடந்த பயங்கரமான செய்தியைக் கேட்டாள். நெஞ்சம் துடிக்கக் கண்ணகியிருந்த இடத்திற்குவிரைந்தோடி வந்தாள். அவளிடம் ஒன்றும் சொல்ல நாவெழாது நின்றாள். அவளது இளமையையும் தனிமையையும் அழகையும் கண்டு ஏங்கி விம்மினாள். புறத்தே சென்று அங்கு நின்ற ஆயர் குல மாதரிடம் கண்ணகியின் தலைவனுக்கு நேர்ந்த குறையைச் சொல்லிப் பெருமூச்செறிந்து நின்றாள். இதைக்கண்ட கண்ணகி ஒன்றும் உணராதவளாய் இனம்பிரிந்த மானைப்போல் ஏங்கி வருந்தித் தன் தோழியாகிய ஐயையைப் பார்த்து,

மாதிரி கோவலன் கொலையுண்ட செய்தி கேட்டல்

"தோழி, என் காதலன் இன்னும் வரக்காணேன்; என் உள்ளம் கலங்குகின்றது ; அன்பனைக் காணாது என் நெஞ்சம் அலமருகின்றதே ; ஏதேனும் வஞ்சமுண்டோ என்று என் நெஞ்சம் மயங்குகின்றதே ; ஏழையேனாகிய என்னைக் குறித்து இவ் வாய்ச்சியர் என்ன பேசிக் கொள்கிறார்கள் ; நீயே

கண்ணகி கணவன் வாராததைக்குறித்துத் தோழியிடம் புலம்பல்

னும் சொல்லமாட்டாயா?" என்று முறையிட்டுப் புலம்பினாள். இவ்வாறு கண்ணகி படும் துயரத்தைக் கண்டு மனம் பொறாதவளாய்த் தோழி அவளைப் பார்த்து அரண்மனையில் களவுபோன சிலம்பைக் கோவலன், "களவாடினான் என்று அவனை அரசனது காவலாளர் கொலை செய்தார்கள்" என்றாள்.

தோழி உற்றது உரைத்தல்

கொலை என்ற சொல் செவியில் விழுந்ததும் கண்ணகி பொங்கி எழுந்தாள்; விழுந்தாள்; மோதினாள்; அழுதாள்; அரற்றினாள். 'என் தலைவா! நீ எங்கே சென்றாய்' என்று ஏங்கி மயங்கினாள். மன்பதை பழிதூற்ற மன்னவன் தவறிழைப்ப அன்பனை இழந்தேன் யான் ஐயோ! என்று அரற்றினாள்.

கண்ணகி புலம்பல்

வானத்தில் விளங்கித் தோன்றிய கதிரவனைப் பார்த்து, "ஏ! காய் கதிர்ச் செல்வனே! நீ அறியாத பொருள் இவ்வுலகில் ஒன்றுமில்லையே! நீ யறிய என் கணவன் கள்வனோ? என்று முறையிட்டாள்!" ஆதவனும் அசரீரியாய் நின்று ஆயர் குல மக்களெல்லாம் கேட்கும்படி, "மாதே உன் கணவன் கள்வனல்லன்: அவனைக் கள்வன் என்று கொன்ற இவ் வூர் தீயினால் அழியும்" என்று கூறிய குரல் ஆகாயத்தில் எழுந்தது.

இதைக் கேட்ட கண்ணகி மனம் தெளிந்து தன் மற்றொரு சிலம்பைக் கையிலேந்தி மதுரைமா நகரின் உள்ளே புகுந்தாள்.

கணவனைக் காணக் கண்ணகி புறப்படல்

போகும் வழியில் "ஏ! பாவிகள்! என் கணவன் கள்வனல்லனே!! அவன் கையிலிருந்த சிலம்பைக் கவர்ந்து கொள்வதற்கல்

லவோ, கள்வன் என்று பெயரிட்டுக்கொண்டு என் காதலனைக் கொன்றார்கள்? நான் கற்புடைய மங்கையாயிருப்பின் இந் நகரில் வாழும் நிறையுடைய மாதர்முன் என் காதலனை உயிரோடு காண்பேன். கண்டு அவன் கனிந்த சொற்களைக் கேட்பேன். அவ்விதம் கேளேனாயின் என்னை இழிகுல மகள் என்று எல்லோரும் இகழுங்கள்" என்று வஞ்சினம் கூறி அழுதாள்.

வஞ்சினம் கூறல்

இவ்வாறு அல்லலுற்று ஆற்றாது அழுவாளைக் கண்டு மதுரையில் வாழ்ந்த மக்களெல்லாம் மயங்கி என்ன நேருமோ என்று ஏங்கி யிருந்தார்கள். அவர்களிற் சிலர் கண்ணகியை அழைத்துக்கொண்டு அவள் கணவன் இறந்து கிடந்த இடத்தைக் காட்டினார்கள். கற்புடைய மங்கை படும் துயரத்தைக் காண மனம் பொறாதவன் போல் கதிரவனும் மேற்றிசையில் மறைந்தான். காலைப்பொழுதில் காதலன் கொடுத்த மாலையை வாங்கி கரும் கூந்தலில் சூடிய மங்கை மாலைப்பொழுதில் அவன் இறந்து கிடந்த இரத்த வெள்ளத்தில் தன் கூந்தலை நனைத்தாள்.

காதலன் உடம்பைக் கண்ட கண்ணகி அழுதல்

தரைமீது கிடந்த தன் தலைவனைக் கண்டாள். அவன் தன்னை மணந்த காலத்தில் மார்பில் அணிந்திருந்த பொன்னையும் மணியையும் நினைந்தாள். "ஐயோ! பொன்னுறு நறுமேனி பொடியாடிக் கிடப்பதோ!" என்று புலம்பினாள். தன் மணாளன் மணக்கோலத்தில் அணிந்திருந்த மணமாலையை நினைத்தாள். அந்தோ, 'தார் மலி மணி மார்பம் தரை மூழ்கிக் கிடப்பதோ!' என்று புலம்பி அழுதாள். "இன்னும் பண்டே

நிலைத்து வளரும் இம் மதுரைமா நகரில் பெண்டிரும் உண்டோ, பெண்டிரும் உண்டோ? இப் பாடல் சால் சிறப்பமைந்த மாடமதுரையில் சான்றோரும்உண்டோ, சான்றோரும் உண்டோ? தெய்வமும் உண்டோ, தெய்வமும் உண்டோ?" என்று தேம்பியழுதாள். இவ்வாறு புலம்பிக் கொண்டு தன் கணவனது பொன்னார் மேனியில் விழுந்து தழுவிக் கொண்டாள். அப்பொழுது கோவலன் தூக்கத்தினின்றும் எழுபவன்போல எழுந்தான். "தன் காதலியின் வாடிய முகத்தைக் கண்டு நிறை மதிபோன்ற உன் முகம் கன்றியதே" என்று சொல்லித் தன் கையால் அவள் கண்ணீரைத் துடைத்தான். கண்ணகி ஏங்கி அழுது நிலத்தில் விழுந்து தன் கணவனது அடிகளை இருகாங்களாலும் பற்றினாள். கோவலன் பொல்லாத உடம்பை விட்டு நல்லார் வாழும் மேலுலகம் புகுவதற்கெழுந்து தெய்வ ஒளியோடு மேலுலகம்சென்றான். இதைக்கண்ட கண்ணகி, "இதென்ன மாயமோ என்னை மயக்கியதெய்வமோ ஒன்றும் தெளியேனே" என்று மயங்கி நின்றாள்.

கோவலன் எழுந்து விண்ணுலக கடைதல்

அப்பொழுது மதுரைமாநகர் மன்னவன் தன் கணவனைக் கள்வன் என்று பழி சுமத்திய தீமையை நினைத்தாள். தன் காதலனை உலகோர் அறிய குற்ற மற்றவன் என்று நிருவ விரும்பினாள். "இதற்கெல்லாம் காரணமாகிய தீ வேந்தனைக் கண்டு இத்திறம் கேட்பேன்" என்று சொல்லி எழுந்தாள். முன்னர்

பாண்டியனைப் பார்க்க கண்ணகி புறப்படுதல்

தான் கண்ட தீக்கனவை நினைந்தாள். கண்களில் கண்ணீர் நிறைந்தது. கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு அரசனது அரண்மனை நோக்கிச் சென்றாள்.

9-வது அதிகாரம்

கண்ணகி வழக்குரைத்தல்

இஃது இவ்வாறிருக்க அரசனது அரண்மனையில் பாண்டிமாதேவி ஓர் தீக்கனவு கண்டாள். அரசனது செங்கோலும் வெண்குடையும் கீழே விழுவது போலவும், இறைவனது கொற்றவாயிலில் கட்டிய அசையா மணி நடுங்குவது போலவும், வானம் முழுவதும் ஓரே மின்னலாய் மின்னுவது போலவும், பகற்பொழுதில் விண்மீன்கள் உதிர்ந்து விழுவது போலவும், நான்கு திசைகளும் அதிர்ப்பது போலவும் கனவு கண்டு அத்தீக்கனவால் பெருந்துன்பம் விளையுமென்று பயந்து அரசனிடம் சென்று தேவி தன் கனவைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். அரசனும் அரியாசனத்தில் அமர்ந்து அரசமாதேவி சொல்லிய கனவைக் கவனமாய்க் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

பாண்டிமாதேவி கண்ட தீக்கனவு

அப்பொழுது அரண்மனை வாயிலில் கற்புடைய தெய்வம் வந்து நின்று காவலாளனிடம், "ஏ! வாயில் காப்பவனே! 'ஒற்றைச் சிலம்பைக் கையிலேந்தி கண

கண்ணகி அரண்மனை வாயிலடைதல்

வனை இழந்த ஒருமாது அரண்மனை வாயிலில் நிற்கின்றாள்,' என்று உன் அரசனிடம் அறிவிப்பாயாக" என்று கூறினாள். காவலாளனும் அரசனிடம் சென்று முறையாகத் தான் கண்ட காட்சியை அறிவித்தான். அரசனும் அம்மாதை உள்ளே அழைத்துவரும்படி ஆணைசெய்ய, கற்பெனும் திண்மையும் அரசன் கண்ணெதிரே வந்து நின்றது. அப்பொழுது கண்ணகியின் மெய்முழுதும் தூசி படிந்திருந்தது. அவள்

பாண்டியன் முன்னே நின்ற கண்ணகியின் கோலம்

கருங்கூந்தல் விரிந்து கிடந்தது. கண்ணீர் தாரை தாரையாய் வடிந்தது. இக்கோலத்தைக் கண்ட அரசன் மனங் கலங்கி, "வந்து நிற்கும் மாதே, நீ யார்?" என்றான். அதற்குக் கண்ணகி "தேரா மன்ன, கன்றை இழந்து அலறிய பசுவின் துயர் பொறுக்க மாட்டாமல் தன் மைந்தனென்றும் பாராமல் ஒரு மைந்தனே தன் குலத்துக்கு உள்ளானென்பதையும் உணராமல் அறநெறியே பெரிதாக எண்ணி தன் அருமந்த மைந்தன்மேல் தேர்க்காலைச் செலுத்திய அரசனது புகழமைந்த புகார் நகரமே எனது ஊராகும்.

கண்ணகி தன் ஊரும் பெயரும் உரைத்தல்

அவ்வூரில் ஆசிலாச் சிறப்பு வாய்ந்த மாசாத்துவானுக்கு மகனாய்ப் பிறந்து பொற்சிலம்பு விற்றுவர ஊழ்வினைப் பயனால் உன் நகர் புகுந்து, இங்குக் கொலைக் களம் பட்ட கோவலன் மனைவியே நான். கண்ணகி என்பது என் பெயர்", என்றாள். இதைக் கேட்ட காவலன், "பெண்ணணங்கே, கள்வனைக் கொல்

னுதல் கொடுங்கோலன்று; அது நீதி முறையேயாகும்" என்று மொழிந்தான். இதைக்கேட்ட கண்ணகியின் உள்ளத்தில் கடுஞ்சினம் மூண்டது. "அரசே! என் கணவன் குற்றமற்றவன் என்று நிருவும் பொருட்டே இங்கு நான் வந்தேன். என் சிலம்பின் உள்ளே அமைத்திருக்கும் பரல்மாணிக்கம்" என்றாள். அரசன் தன் தேவி அணிந்திருந்த சிலம்பின் பரல் முத்து என்று கூறி, உள்ளே சென்று கோவலன் கையினின்றும் தன் காவலாளர் எடுத்த சிலம்பைக்கொண்டு வந்து கண்ணகியின் முன்னே வைத்தான். அச் சிலம்பைக் கண்ணகி உடைத்தாள். உடனே அதன் உள்ளே இருந்த மாணிக்கம் வீறிட்டு எழுந்து மன்னவன் வாயில் தெறித்தது. மாணிக்கத்தை மன்னவன் கண்டான். அப்பொழுதே அவன் வெண்குடை தாழ்ந்தது; செங்கோல் தளர்ந்தது. "ஐயோ! ஒரு தட்டான் சொல்லைக்கேட்டு முறைதவறிய நானோ அரசன்! கோவலன் கள்வனல்லன். நானே அவன் உயிரைக் கவர்ந்து கொண்ட கள்வனானேன். இதுவரையில் என் நாட்டில் நீதி எக்காலத்திலும் தவறியதில்லை. இப்பொழுது என்னால் நீதி பிழைத்தது. இனி நான் உயிர் வாழ மாட்டேன்" என்று சொல்லி மன்னவன் மயங்கி விழுந்து உயிர் துறந்தான்.

அரசனிடம் கண்ணகி வழக்குரைத்தல்

பாண்டியன் மயங்கி உயிர் துறந்தான்

பாண்டிமா தேவி கற்புடைய தெய்வத்தின் தோற்றத்தைக் கண்டு நடுங்கி அவள் அடியினை தொழுது விழுந்தாள். பின்பு எழுந்து தன் காதலனது மெல்லிய

அடிகளை வருடிப்பார்த்தாள். அவன் ஆவி அகன்றதை அறிந்தாள். காதலன் இறந்த கடுந் துயர் பொருமல் தன்னுயிர் கொண்டு அவன் உயிரைத் தேடுபவள் போல அரசமாதேவியும் உயிர் துறந்தாள்.

பாண்டிமா தேவி கற்பரசியை வணங்குதல்

அரசன் இறந்ததனேடு அமைவுருமல் கண்ணகி, "பட்டாங்கியானுமோர் பத்தினியேயாமாகில் ஒட்டேன் அரசோடு ஒழிப்பேன் இம்மதுரையையும்" என்று சபதஞ்செய்து தனது இடது கொங்கையை அங்கையால் திருகி அந்நகரின்மேல் எறிந்தாள். அப்பொழுது அக்கினித் தெய்வம் அவள் முன்பு தோன்றி "உனக்குத் தீங்கிழைத்த இவ்வூரைத்தீயால் அழிக்கும்படி முன்னரே ஒரு ஏவல் பெற்றுள்ளேன். அவ்வாறே இப்பொழுது தீயிடப் போகின்றேன். இந்நகரில் யாரைக் காக்கவேண்டும்? யாரை அழிக்க வேண்டும்? என்று உனது கருத்தை அறிந்து போவதற்கே வந்தேன்" என்று கூறிற்று. அதற்குக் கண்ணகி, "பார்ப்பார், அறவோர், பசு, பத்தினிப் பெண்டிர், மூத்தோர், குழவி என்னும் இவரைக் கைவிட்டுத் தீத்திறத்தார் பக்கமே சேர்க" என்று ஏவினுள். உடனே மாட மதுரையில் அழலும் புகையும் மண்டிற்று. அந்நகரில் நான்கு திக்குகளிலும் காவலிருந்த தெய்வங்கள் பெயர்ந்து போயின. வருண பூதங்கள் நான்கும் மதுரையை விட்டு அகன்றன கூல வீதியும், கொடித்தேர் வீதியும், பால் வேறு

கண்ணகி மதுரையைச் சபித்தல்

தீயோரை அழிக்கும்படி கண்ணகி அக்கினி தேவனுக்கு ஆணை செய்தல்

தெரிந்த நால்வேறு தெருவும் எரியுண்ட இலங்கை போல் அழிந்து ஒழிந்தன. கண்ணகிதேவியின் அழல், அறவோர் பக்கம் அணுகாமல் மறவோர் சேரியில் மண்டி நிறைந்தது.

10-வது அதிகாரம்

வினைப்பயன்

இவ்வாறு மதுரைமா நகரம் பாழ்பட்டது. அப்பொழுது ஆரஞருற்ற வீரபத்தினியின் முன்னால்

மதுரை எரிந்து அழிதல்

அழலின் வெம்மைக் காற்றாது மதுரைமா தெய்வம் வந்து தோன்றி "அம்மையே, நான் இந் நகரில் உறையும் தெய்வம். உன்னிடம் சில உண்மைகளைக் கூற வந்தேன். இம் மதுரைமா நகரத்தை முன் அரசாண்ட பாண்டியர் எவரும் கொடுங்கோன் மன்னரல்லர். இப்பொழுது அரசாண்ட நெடுஞ் செழியனும் செங்கோல் மன்னனே யாவான். ஆயினும், இத் தீமை நேர்ந்த வரலாற்றைக் கூறுகின்றேன் கேள். முன்னாள் கலிங்க

மதுரைமா தெய்வம் கண்ணகியிடம் தீவினை நேர்ந்த வரலாறு கூறல்

நாட்டிலுள்ள சிங்கபுரம் என்னும் நகரத்தை வசு என்னும் ஒரு அரசன் ஆண்டு வந்தான். அப்பொழுது கபிலபுரம் என்னும் நகரத்தைக் குமரன் என்னும் பெயருடைய அரசன் ஆண்டு வந்தான். இவ்விரு அரசரும் தம்முள் மாறுபட்டு ஒருவரை ஒருவர் வெல்லக் கருதி யிருந்தார்கள். அப்பொழுது சிங்கபுரத்துக் கடைத்தெருவில் வணிக முறையில் பண்டம் விற்றுக்கொண்டிருந்த ஒரு வணி

கனை பகை யரசனுடைய ஒற்றனென்று தவருக எண்ணி அந் நகர்க் காவலாளனுய் அமர்ந்திருந்த பரதன் என்பவன் அவனை அரசன் முன்னே பிடித்துக் கொண்டுபோய், அவன் ஆணைப்படி கொலை செய்து விட்டான். அப்பொழுது அவ் வணிகனது மனைவி யாகிய நீலி என்பவள் ஆருத் துயரமடைந்து பதினலு தினங்களாய் பல இடங்களிலும் அலைந்து திரிந்து பின் ஒரு மலைமீதேறி தன் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ள எண்ணினுள். அவ்வாறு தன் உயிரைவிடு முன்னர், "எனக்கும் என் கணவருக்கும் இப் பிறப் பில் துன்பம் செய்தோர் மறு பிறப்பில் எம்மைப் போலவே துயரமடைவார்களாக" என்று சாபம் செய்து இறந்தாள். அப் பரதன் இப் பிறப்பில் கோவல னுய்ப் பிறந்தான். ஆதலால் நீயும் உன் காதலனும் இத் துன்பம் அடைந்தீர்கள். இன்னும் பதினலு தினங்கள் கழிந்த பின்னர் நீ உன் கணவனைக் கண்டு மகிழ்வாய்" என்று சொல்லி மறைந்தது.

அதன் பின்னர் கண்ணகி மதுரையை விட்டு நீங்கி வையையாற்றின் கரை வழியே மேற்றிசையை நோக்கிச் சென்று மலை நாட்டை யடைந்து அங்குத் திருச்செங்குன்று என்னும் மலைமீதேறி ஓர் வேங்கை மரத்தின் நிழலில் வந்து நின்ருள்.

கண்ணகியார் விமானமேறி விண்ணுலகடைதல்

அங்குத் தேவர்கள் பூமாரி பொழிய ஆகாயத்தி னின்றும் அழகிய விமானம் கீழே இறங்க அவ் விமா

னத்தில் தெய்வ வடிவோடு கோவலன் இலங்க, கண்ணகி களிகூர்ந்து அவ் விமானத்திலேறி விண்ணுலகடைந்தாள்.

வஞ்சிக்காண்டம்

சேரநாட்டு மலையில் குன்றக் குறவர்கள் தம் தினைப்புலத்திற் சென்று கிளியும் குருவியும் ஓட்டி அருவியில் நீராடி திரும்பிவரும் வழியில் ஒரு வேங்கை மரத்தின் நிழலில் வள்ளிபோன்ற வனப்பமைந்த ஓர் மாது நிற்பதைக் கண்டார்கள். அவ் வழகிய மாதின் மன வருத்தத்தை அவள் முகம் பளிங்குபோல் காட்டிற்று. அக்காட்சியைக் கண்ட குறவர்கள் அவ் வம்மையாரிடம் சென்று, “அம்மையே, நீர் யார்?” என்று வினவினார்கள். அதற்குக் கண்ணகி, “வல்வினையால் மதுரைமா நகரில் கணவனை யிழந்த கடுவினையேன் யான்” என்று மறுமொழி கூறினாள். இதைக் கேட்ட குறவர்கள் அம்மையாரை இறைஞ்சித் தொழுது நின்றார்கள். அப்பொழுது வானவர் மலர்மாரி பொழிந்து கண்ணகியை விமானத்திலேற்றி அவள் காதலனுடன் விண்ணுலகம் கொண்டு சென்றார்கள்.

குன்றக் குறவர் கண்ணகியைத் தொழுதல்

இப் புதுமையைக் கண்ட குறவர்கள் கண்ணகியைத் தம் குலதெய்வமாகக் கொண்டு அவ் வேங்கை மரத்தின் நிழலில் தெய்வம் அமைத்து, சிறு பறையடித்து, கோடு வைத்து ஊதி, கொடுமணி அடித்து, குறிஞ்சிப் பாக்களைப் பாடி, நறுமலர் தூவி தெய்வத்தை வணங்கி நின்

ழுர்கள். அப்பால் தாம் கண்ட புதுமையைத் தம் அரசனிடம் அறிவிக்கப் புறப்பட்டார்கள்.

அப்பொழுது சேர மன்னவன் வஞ்சிமா நகரத்தினின்றும் மஞ்சு சூழ் சோலை மலையின் வளத்தினைக் கண்டு களித்தற்காகப் புறப்பட்டுப் பேரயாற்றங் கரையின் மெல்லிய மணலில் இனிதமர்ந்திருந்தான். அப்போது குன்றக் குறவர்கள் யானைக்கோடும், அகிற் கட்டையும், மான் மயிர்க் கவரியும், மதுக்குடங்களும், சந்தனக் கட்டையும், சிந்துரக்கட்டியும், அஞ்சனத் திரளும், அணி அரி தாரமும், தெங்கின் பழமும், தேமாங் கனியும், கமுகின் குலையும், வாழைக்கனியும், ஏலவல்லியம், இருங்கறி வல்லியும், காயமும் கரும்பும், பூமலி கொடியும், அரியின் குருளையும், குரங்கின் குட்டியும், கானக கோழியும், கோல மயிலும் கொண்டு அரசனைக் கண்டு, "அரசே, நமது மலையில் வேங்கை மரத்தின் கீழ் ஒரு மாது மனம் வருந்தி வந்து நின்று வானவர் போற்ற வானகம் அடைந்ததை நாங்கள் நேராகக் கண்டோம்; அவள் எந்நாட்டவளோ? யார் மகளோ? அறியோம்; இத்தகைய புதுமையை இந் நாட்டில் இதுவரை நாங்கள் அறியோம்" என்று வணக்கமாக அறிவித்தார்கள். அப்பொழுது சேரன் செங்குட்டுவனுடன் தண்டமிழ்ப் புலவரான சாத்தனார் அளவளாவிக் கொண்டிருந்தார். குன்றக்குறவர் கூறிய மொழிகளைக் கேட்ட சாத்தனார் சேரனைப் பார்த்து, "அரசே, இவ் வரலாற்றை நான் நன்றாய் அறிவேன்" என்று

குறவர் இப் புதுமையை அரசனிடம் அறிவித்தல்

சொல்லத் தொடங்கி, தீவினைச் சிலம்பு காரணமாக கோவலன் கொலையுண்டதும் கண்ணகி பாண்டியன் முன்னே சென்று வழக்குரைத்து மன்னவனையும் மதுரையையும் அழித்ததையும் மன்னவன் இறந்த துயரம்பொறாது பாண்டிமாதேவி உயிர் துறந்ததையும் விரிவாக எடுத்துக் கூறினார்.

சாத்தனார் மதுரையில் நிகழ்ந்த புதுமை யுரைத்தல்

இச் செய்தி கேட்ட சேரன் பெரிதும் மனம் வருந்தி வல்வினையால் வளைந்த பாண்டியன் கோல் அவன் உயிர் பிரிந்தமையால் நிமிர்ந்து மறுபடியும் செங்கோலாயிற்று என்று கூறி ஒருவாறு ஆறுதல் அடைந்தான். பின்னர் தாம் ஆளும் குடிகளின் பொருட்டு மாநிலம் காக்கும் மன்னவர் அடைகின்ற துன்பங்களை யெல்லாம் சேரன் சாத்தனாரிடம் விரிவாக எடுத்துரைத்து அப்புலவர்க்குப் பரிசு கொடுத் தனுப்பினான்.

அப்பால் சேரமன்னவன் தன்னுடனிருந்த அரசியைப் பார்த்து, "காதலி, உயிருடன் சென்ற பாண்டிமாதேவியின் கற்பையும் செயிருடன் வந்த கண்ணகியின் கற்பையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்து எவர் நலம் சீரியதென்று கூறுக" என்று வேண்டினான். அதற்கு அறிவால் சிறந்த அவ்வரசி, இருபெரும் மாதர் கற்பின் ஏற்றம் தாழ்வு உரைக்க மனமற்றவளாய் "தம் காதலர் இறந்த துயரம் பொறுக்க மாட்டாமல் இவ்வுலக வாழ்க்கையை நீத்த அவ்விரு மாதரும் பேரின்பப் பெருவாழ்வை அடைவார்களாக; ஆயினும் நமது

கண்ணகிக்கு ஆலயம் அமைக்கக் கருதல்

நாடடைந்த பத்தினிக் கடவுளாகிய கண்ணகியை நாம் போற்றி வழிபட வேண்டும்'' என்று கூறினாள். உடனே அரசன் தனது அருகேயிருந்த நூலறி புலவரை நோக்கினான். அவர்களும் அரசன் குறிப் புணர்ந்து அவன் கண்ணகியார்க்கு ஆலயம் அமைக் கக் கருதியுள்ளா னென்பதை உணர்ந்து, "கண்ணகி தெய்வத்துக்குப் பொதிய மலையிலும் இமய மலை யிலும் கற்கால் எடுக்கலாம். பொதிய மலையில் கல் எடுத்தால் காவிரியாற்றில் அதனை நீராட்டலும் இமயமலையில் கல் எடுத்தால் அதனைக் கங்கை யாற் றில் நீராட்டலும் ஏற்றதாகும்'' என்று மொழிந்தார் கள். இதைக்கேட்ட சேரன் "ஆற்றல் மிகப்படைத்த வழி முறையிற் பிறந்த எனக்கு பொதிய மலையிற் கல் எடுத்து காவிரியாற்றில் நீராட்டுதல் ஏற்றதன்று. மறை யவரும் முனிவரும் வாழும் இமயமலையிலேயே சென்று சிலை எடுப்பேன். அம் மலையரசன் கண் ணகிக் கடவுள் எழுத கல் தாரானா யின் பாண்டியனை வென்று பொதிய மலையினின்றும் கற்கால் கொள்வேன்'' என்று சேரன் கூறினான். அப்பொழுது அச் சபையிலிருந்த வில்லவன் கோதை என்னும் அமைச்சன் எழுந்து நின்று, "அரசே, முன்னர் கொங் கர் செங்களம் என்னும் போர்க்களத்தில் சோழனும் பாண்டியனும் தோல்வியடைந்து நீ வெற்றி பெற்ற பொழுது அச் செய்தி உலகம் முழுதும் பரவி உன் புகழை நிலை நிறுத்தியது. இன்னும் கொங்கணர், கலிங்

இமயமலையில் சிலை யெடுக்கத் துணிதல்

கர், கருநாடர், பங்களர், கங்கர், பல்வேல் கட்டியர் ஆகிய அரசர்கள் வட ஆரியரோடு சேர்ந்து தமிழ்ச் சேனையை எதிர்த்த காலத்து நீ, உனது யானையைச் செலுத்திய ஆற்றல் என்கண்ணை விட்டு ஒரு பொழுதும் நீங்காது. எனது அரசியும் உனது தாயுமாகிய நற்சோணை இறந்தபோது அவள் அங்கத்தை கங்கை யாற்றில் நீ, நீராட்டிய காலத்தில் உன் மீது உடன்று எழுந்து வந்த ஆரிய மன்னர் ஆயிரவருக்கும் ஒருவனாய் நின்று நீ போர் செய்த பெருமையைக் கடுங்கட் கூற்றமே கண்விழித்துக் கண்டதன்றோ. இத்தகைய ஆற்றல் வாய்ந்த நீ, இந் நாடு முழுமையும் தமிழ் நாடாகக் கருதி வட நாட்டின் மேல் செல்லுவாயாகில் உன்னை எதிர்க்க வல்லார் யாவர்? ஆகையால் நீ வட நாட்டிற்குப் புறப்படும் செய்தியை அங்குள்ள அரசர்க்கு எழுத்து மூலமாய் முன்னரே அறிவிக்க வேண்டும்" என்று கூறினன். அப்பொழுது அங்கிருந்த அழும்பில் வேள் என்னும் மற்றைய அமைச்சன் எழுந்து, "அரசே, நாம் புறப்படும் செய்தியை வட நாட்டரசர்க்கு எழுத்து மூலமாய் அறிவிக்க வேண்டிய அவசிய மின்று. அந் நாட்டு அரசரது ஒற்றரெல்லாம் நமது வஞ்சிமா நகரத்தில் நிறைந்துள்ளார்களாதலால் நமது நகர வீதிகளில் பறையறைவிப்போமானல் அவ் வொற்றர்களே இச் செய்தியைத் தம் அரசருக்கு முறையாய் அறிவித்துக் கொள்வார்கள்" என்று கூறினன். அதனை அரசனும் உண்மையென்று ஒப்புக்கொண்டு தன் நகர வீதி

சேரனது ஆற்றலை அமைச்சன் வியந்துரைத்தல்

களில் வடநாட்டிற்குப் புறப்படும் செய்தியை பறை யறையுமாறு பணித்தான். வஞ்சிமா நகரத்தில் அரசனது பட்ட யானையை அலங்கரித்து அதன்மீது பறை யேற்றி, "எமது அரசன் இமயமலையிற் சிலை எடுப்ப தற்காகப் பெயர்கின்றான். ஆதலால் வடநாட்டில் வாழும் மன்னர் யாவரும் இடுதிறை எதிரே கொண்டு காணவருக. அங்ஙனம் எதிரேற்றுக் காணீராகில் கடலுட் புகுந்து மலைமீதேறியும் வாழுமின். அங்ஙனம் செய்யாவிடில் துறவறம் பூண்டு வாழுமின்" என்று பறையறைந்த ஓசை நாடெங்கும் பரந்தது. அதன்பின் சேரன் அரியாசனத்தில் இனிதமர்ந்தான். அவனைச் சுற்றிலும் அமைச்சரும் படைத்தலைவரும் ஆசானும் கணித வல்லானும் அமர்ந்திருந்தார்கள். அப்பொழுது அரசன் அவர்களை நோக்கி, "வட நாட்டிலுள்ள ஆரிய மன்னராகிய கனகனும் விசயனும் தமிழரசரது ஆற் றலை அறியாது எம்மை இகழ்ந்து கூறினார்கள் என்று இமயமலையினின்றும் இங்கு போந்த முனிவர் வாயி லாய் அறிந்தேன். அம்மொழிகளைக் கேட்டு வாளா யிருப்பது என் போன்ற வேந்தருக்கு இகழ்ச்சி தருவ தாகும். கண்ணகியின் சிலை அமைப்பதற்காக நான் இமயமலையிலெடுக்குங் கல்லை அவ் வரசர் முடியி லேற்றிக்கொண்டு வராமல் திரும்புவே னாயில் பகையரசரை நடுங்கச் செய்யும் ஆற்றல் அற்று குடிகளை வருத்தம் கொடுங்கோ லரசன் ஆகக் கடவேன்" என்று சபதம் செய்தான். அப்பொழுது ஆசான் அரசனைப் பார்த்து,

வஞ்சிமாநக ரில் பறை யறைதல்

சேரன் வஞ் சினம் கூறல்

"அருந்திறல் வேந்தே, அவ்வாரிய அரசர் இகழ்ந்து கூறியது உன்னையல்லவே. சோழனது ஆற்றலையல்லவோ இகழ்ந்துரைத்தார்கள். ஆதலால் சீற்றம் தணிக" என்று கூறினன். உடனே காலக் கணிதன் எழுந்து, "அரசே, வட நாட்டின்மேல் படையெடுத்துச் செல்வதற்கு நல்ல முழுத்தம் இதுவாகும். இம் முழுத்தத்தில் வடதிசை நோக்கிப் புறப்பட்டால் அங்குள்ள அரசர் எல்லாம் உன் அடிபணிந்து நிற்பார்கள். ஆகையால் இப்பொழுதே போருக்கெழுக" என்று மொழிந்தான். இதைக்கேட்ட அரசன் அப்பொழுதே தன் போர் வாளையும் வெண் குடையையும் வடக்கு நோக்கிப் பெயர்த்து வைக்கும்படி ஆணை செய்தான். அப்பொழுது அரண்மனை முரசம் முழங்கியது. வீரர்கள் ஆரவாரித்தனர். படை வீரர்களும் ஐம்பெருங்குழுவும் எண் பேராயமும் கருமவினைஞரும் கணக்கியல் வினைஞரும் தருமவினைஞரும் தந்திர வினைஞரும் மன்னவனை வாழ்த்தி பட்ட யானையின் மீது வாளும் குடையும் ஏற்றி புறநிலைக் கோட்டத்தில் பெயர்த்து வைத்து அரச சபையை அடைந்தார்கள். அன்று அரசன் தன் பெரும் படைத் தலைவர்க்குப் பெருஞ்சோறு வகுத்து தன்மணி முடியில் வஞ்சிமாலை சூடினன். அரண்மனையில் காலை முரசம் ஒலித்தலும், தன் வழிபடு தெய்வமாகிய சிவபெருமான் திருவடி தொழுது அப்பெருமானடிகளைத் தன்முடிமேலணிந்து மறையோராக்கிய வேள்விச் சாலைகளையும் சென்று வணங்கி தன் யானையின் மீதேறினன். அப்பொழுது

நல்ல முழுத்தத்தில் போருக்கு நாட்செய்தல்

ஆடகமாடத்தில் அரிதுயிலமர்ந்த திருமாலின் சேடங் கொண்டு, சிலர் நின்று சேரனைப் போற்றினார்கள்.

சேரன் திருவருள் பெறுதல்

இதைக் கண்ட சேரன் செஞ்சடைக் கடவுளாகிய சிவபெருமானது வண்ணச் சேவடிகளை தன் மணிமுடியில் அணிந்திருந்தமையால் திருமால் சேடத்தைப்பெற்றுதன் அணிமணித்தோளில் தாங்கினான். இவ்வாறுவஞ்சிமாநகரத்தினின்றும் அரசன் புறப்படும் பொழுது நாடகமகளிர் நயம் பெற வாழ்த்தினார்கள். யானை வீரரும் குதிரை வீரரும் மற்றைய போர்வீரரும் அரசனது ஆற்றலைப் புகழ்ந்து போற்றினார்கள். இவ்வாறு சேனையோடு சேரன் வஞ்சிமா நகரினின்றும் நீங்கி, நீலகிரியை அடைந்து அங்கே தங்கினான். அப்பொழுது மின்னொளி போன்ற மேனியொடு சில மாதவர் தோன்றினார்கள். அவர்களைக் கண்ட மன்னவன் எழுந்து வணங்கி நின்றான். அவர்கள் அரசனைப் பார்த்து, "சிவனருளால் தோன்றிய சேரனே, நீ இமயமலையில் நோக்கிச் செல்கின்றாய், அம் மலையில் அருமறை அந்தணர் வாழ்கின்றார்கள்; அவர்களைக் காத்தல் உனது கடமை" என்று கூறி அரசனை வாழ்த்திச் சென்றார்கள்.

நீலகிரியில் சேரனும் மாதவரும்

அப்பால் கொங்கணக் கூத்தரும் கொடுங்கரு நாடரும் தம் குலத்திற்குரிய அணிகளையும் மாலைகளையும் அணிந்து அழகிய மங்கையரோடு சிங்காரப் பாட்டுகள் பாடிக்கொண்டு, சேரனைக் காண வந்தார்கள்.

விலைதக் காட்சி

குடகரும் அழகிய மாதருடன் 'காரோ வந்தது காதலர் ஏறிய தேரோ வந்தது' என்னும் கார்காலப் பாட்டைப் பாடிக்கொண்டு வந்தார்கள். அரசன் இவர்களுக்கு ஏற்ற முறையில் பரிசளித்து இனிதிருந்தான்.

சஞ்சயன் தூது

அப்பொழுது வாயில் காப்போன் சேர மன்னனிடம் வந்து, "அரசே, நாடக மகளிர் ஐம்பத்திருவரோடும் இசையாளர் இருநூற்றெண்மரோடும் மற்றும் தேரும் யானையும், குதிரையும் கொண்டு தூதுவர் தலைவனாகிய சஞ்சயன் பாசறை வாயிலில் வந்துள்ளான்" என்று அறிவித்தான். அரசன் சஞ்சயனை உள்ளே வரும்படி ஆணை செய்ய அத்தூதுவர் தலைவனும் அரசன் முன்னே சென்று, "அரசே, வேற்றுமையில்லாது உன்னோடு கலந்த நண்பராகிய நூற்றுவர் கன்னர் உன்னிடம் ஒரு செய்தி சொல்லுமாறு என்னைத் தூதனுப்பினார். நீ வட திசை நோக்கிச் செல்வது இமயமலையில் ஓர் கல் எடுப்பதற்கேயாயின் அதன் பொருட்டு நீ வழிநடந்து வருந்த வேண்டாம். எனது அரசரும் உனது நண்பருமாகிய நூற்றுவர் கன்னர் தாமே இமயமலையிற் சென்று கல்லெடுத்து அதனைக் கங்கையாற்றில் நீராட்டி உன்னிடம் கொண்டு சேர்ப்பதாய்ச் சொல்லி வரும்படி என்னை யனுப்பினார்" என்றான். இதைக்கேட்ட சேரன் "சஞ்சயனே, வட நாட்டிலுள்ள பாலகுமாரன் என்னும் அரசனது மக்களாகிய கனகனும் விசயனும் விருந்திற்காக பல மன்னர் கூடியிருந்த ஓர் இடத்தில் தமிழாற்றலை இகழ்ந்து தம் வாயில் வந்தவாறு பிதற்றின

ராம். அதையறிந்த இச்சேனை அவர் வாய்க்குறும்பை அடக்கும் பொருட்டு சீற்றங்கொண்டு செல்கின்றது. இதனை என் நண்பராகிய நூற்றுவர் கன்னரிடம் எடுத்துச் சொல்லி இச் சேனை கங்கையாற்றைக் கடத்தற்கு வேண்டிய படகுகள் சேகரித்து வைக்கச் சொல்வாயாக" என்று சொல்லி அத்தூதுவனை அனுப்பினான். அதன் பின்னர் தென்னவன் அனுப்பிய சந்தனமும் முத்துங் கொண்டு சில தூதுவர்கள் சேரன் முன்னே வந்து நின்றார்கள். தென்னவன் திறையைச்சேரன்ஏற்றுக்கொண்டு திருமுகங்கள் எழுதி முத்திரையிட்டுத் தூதுவர்கையில் கொடுத்தான். அப்பால் அங்கு நின்றும் புறப்பட்டு, நூற்றுவர் கன்னர் சேர்த்து வைத்திருந்த மரக்கலங்களின் உதவியால் கங்கையாற்றைக் கடந்து அதன் வடகரை சேர்ந்தான். அங்கே நூற்றுவர் கன்னர் சேரனை அன்போடு எதிர்கொண்டு வரவேற்று உபசரித்தனர். அவர் நாட்டைக் கடந்து சேரன் பகைவர் நாட்டில் சென்று தன் பாசறையில் இருந்தான். அப்பொழுது

தென்னவன் தூது

வடநாட்டரசரான உத்தரன், விசித்திரன், உருத்திரன், பைரவன், சித்திரன், சிங்கன், தனுத்தரன், சிவேதன், முதலிய ஆரிய மன்னர்கள் 'கனக விசயருக்குத் துணையாகத் தமிழரின் ஆற்றலைக் காண்போம்' என்று திரண்டு வந்தார்கள். இவ்வாறு வந்த ஆரிய சேனையின்மீது தமிழ்ச் சேனை பாய்ந்து அதனைச் சின்னா பின்னமாய்ச் சிதைத்துப் பதினெட்டு நாழிகை நேரத்தில் வெற்றிக் கொடியோடு விளங்கிற்று.

சேரன் போரில் பெற்ற பெரு வெற்றி

வெற்றி பெற்ற சேரன் தும்பைமாலை சூடினான். தோல்வியுற்ற ஆரிய அரசர்கள் சடையும் காவி யுடையும் தரித்துச் சாம்பல் பூசிச் சந்நியாசிகள் போலவும் பீலியைக் கையிற் பிடித்துச் சமண முனிவர்கள் போலவும், பாடும் பாணர் போலவும், ஆடும் கூத்தர் போலவும் கோலம் கொண்டு பல திசைகளிலும் பரந்தோடினர். வணங்காவாயினராய் வண்டமிழ் இகழ்ந்த கனகனும் விசயனும் சிறையாகச் சேரன் கைவசப் பட்டார்கள்.

இவ்வாறு கடும்போர் முடிந்தபின் செங்குட்டுவன் தனது அமைச்சனாகிய வில்லவன் கோதையுடன் பல வீரரை அனுப்பி, இமயமலையினின்றும் கல்லெடுத்து அக் கல்லை கனகவிசயர் தம் கதிர்முடியேற்றி முறைப் பாடி கங்கை யாற்றில் நீர்ப்படை செய்தான். அப்பால் கங்கையாற்றில் தென்கரை போந்து ஆரிய மன்னர் அழகுற அமைத்திருந்த வெள்ளிடைப் பாடியில் தன் சேனையோடு தங்கினான். சேரமன்னனன் மனங் களிக்குமாறு அப் பாடியில் மன் பெருங் கோயிலும் மணி மண்டபங்களும் பொன் அரங்கமும் பூம் பந்தரும் விரிபூஞ் சோலையும் திருமலர்ப் பொய்கையும் ஆரிய மன்னர் அமைத்திருந்தார்கள். அங்கு சேர அரசன் சிறப்பாக வீற்றிருந்து கடும்போரில் கைகால் சிதைந்தும் காயம் பட்டும் வீரச்செயல் நிகழ்த்திய போர் வீரரை யெல்லாம் வரவழைத்து அவரது ஆற்றலையும் வீரத்தையும் வியந்து ஒவ்வொருவருக்கும் பொன்னாலாகிய தோடுகள் (Medals) பரிசாகக் கொடுத்தான்.

இமயமலையில் கல்லெடுத்தல்

சேரனது திருவோலக்கம்

இவ்வாறு மன்னவன் மகிழ்ந்து இனிதிருக்கையில் மாடலன் என்னும் மறையோன் கங்கையாற்றில் நீராடி, அரசனது திருவோலக்கம் அடைந்தான். அம் மறையவன் அரசனைப் பார்த்து, "மன்ன, மாதவி பாடிய கானல் வரிப்பாட்டுக் கனகவிசயர் தம் முடித் தலை நெரித்தது" என்று நயம்பட குறிப்பாக உரைத்தான். இதைக்கேட்ட சேரன், "இங்குள்ள பகையரசர் பலர் அறியாத மொழிகளை நீ கூறினாய்; அம் மொழிகளின் பொருள் யாது?" என்று கேட்டான். அதற்கு அம் மறையவன் "அரசே, கடற்கரையில் விளையாட்டுக் காண விரும்பிச் சென்ற மாதவி பாடிய கானல் வரிப்பாட்டால் கோவலன் அப்போது மாதை விட்டு நீங்கினான்; தன் குலக்கொடியாகிய கண்ணகியைச் சேர்ந்தான்; அவளுடன் மாடமூதூர் மதுரை புகுந்தான். அங்கு கொலைக் களப்பட்டான்; அவன் மனைவி உன் நாடு புகுந்து வடதிசை மன்னர் மணிமுடி யேறினாள்" என்று தன் குறிப்புரையை விளங்கக் கூறினான். அதன் பின்னர் தான் மதுரையில் கண்ட காட்சிகளையும் மாடலன் மன்னவனிடம் சொல்லத் தொடங்கினான். "மன்னர் கோவே, நான் பொதியை மலையை வலம் வந்து குவரித்துறையில் நீராடி திரும்பி வரும் வழியில் ஊழ்வினைப் பயனால் மாட மதுரையில் சென்றேன். அங்கு பாண்டியன் நீதி தவறினான் என்றும் கோவலன் இறந்துபட்டான் என்றும் கேள்வியுற்ற மாதிரி என்னும் இடைக்குல மாது 'ஐயோ கோவலன் தீதிலன்; கோம

மாடலன் கண்ணகியின் வரலாறு கூறல்

கன் பிழைத்தான்; அடைக்கலம் இழந்தேன்' என்று அழுது புலம்பி நள்ளிரவில் எரியில் பாய்ந்து இறந்தாள்.

மாடலன் மதுரையில் கண்ட காட்சி

கடுந்தவத்தால் பெருமை வாய்ந்த கவுந்தியடிகள் துயர் பொறுக்க மாட்டாமல் உண்ணு நோன்பை மேற்கொண்டு விண்ணுலகை யடைந்தார். இச் செயல்களையும் இன்னும் மதுரை மூதூர் எரிந்து அழிந்ததையும் எல்லாம் உணர்ந்து என் பதியாகிய புகார் நகரத்திற்குச் சென்றேன். அங்கு தன் மைந்தனுக்கும் மருமகளுக்கும் மதுரை வேந்தனுக்கும் உற்ற துயர் கேட்டு கோவலன் தந்தை கொடுந்துயர் அடைந்து தன் தனத்தை யெல்லாம் தானம் செய்து துறவறம் புகுந்தான். அவன் மனைவியார் தன்மகன் இறந்துபட்ட மாதுயர் பொறுமல் வருந்தி உயிர் துறந்தார். கண்ணகியின் தந்தையும் தன் பெரும்பொருள் அனைத்தையும் தானம் புரிந்து துறவறம் புகுந்தான். கண்ணகியின் தாயார் துயர் பொறுக்க மாட்டாமல் உயிர் துறந்தாள். இன்னும் தன் காதலன் இறந்துபட்ட செய்தி கேட்டு

புகார் நகரில் கண்ட காட்சி

மாதவி யென்னும் பொது மாதும் மாதவர் முன் புண்ணிய தானம் புரிந்து துறவறம் எய்தினுள். அவள் மகளாகிய மணிமேகலையையும் கணிகையர் வாழ்க்கையிற் செலுத்தாது அவளது அழகிய கூந்தலைக் களைந்து துறவறத்தில் செலுத்தினுள். இத் தீச் செய்தியெல்லாம் கேட்டு, அப் பாவத்தை தொலைத்தற் பொருட்டு கங்கை யாற்றில் நீராடுவதற்கு இங்கு வந்தேன்" என்று மாடலன் கூறினுன்.

இவற்றை யெல்லாம் கேட்ட சேரன் மறையவனைப் பார்த்து, "பாண்டிய மன்னன் இறந்த பின்னர் அவன் நாடு எந்நிலை யடைந்தது?" என்று வினவினான். அதற்கு மாடலன், "அரசே, நெடுஞ் செழியன் இறந்த பின் கொற்கையிலிருந்த இளங்கோவாகிய வெற்றி வேற் செழியன் ஆயிரம் பொற் கொல்லரைக் கண்ணகி தெய்வத்துக்கு களபலி யிட்டு, பத்தினியின் கடுஞ்சினத்தை மாற்றி அரியாசன மேறி இப்போது அரசியல் நடத்துகிறான்" என்று கூறினான்.

வெற்றிவேற் செழியன் மதுரைக்கு அரசனாதல்

இங்ஙனம் மாடலனும் மன்னவனும் உரையாடிக் கொண்டிருக்கையில் பொழுது சாய்ந்து செவ்வானத்தில் வெண்பிறை விளங்கித் தோன்றிற்று; அதனை அரசன் உற்று நோக்கினான். அப்பொழுது அவன் அருகே யிருந்த காலக்கணிதன் "அரசே, நாம் வஞ்சிமா நகரத்தை விட்டுவந்து இன்று முப்பத்திரண்டு மாதம் கழிந்தன" என்று மொழிந்தான். உடனே அரசன் சித்திரவிதானம் அமைத்த சிங்காசனத்தின் மேலிருந்து மாடலனை வரவழைத்துச் சோழ நாட்டில் பெருங்கிள்ளி யென்னும் அரசனோடு பகைத்த இளங்கோவேந்தர் போரில் இறந்த பிறகு சோழ மன்னனது அரசியல் நன்கு நடைபெறுகின்றதா?" என்று வினவினான். அதற்கு அம் மறையவன், "அரசே, தன்னிடம் அடைக்கலம் புகுந்த புறாவின் உயிரைக் காக்கும்பொருட்டு, அதனை உண்ணக் கருதிவந்த பருந்திற்குத் தன்

சோழ நாட்டின் நிலைமை

னுடம்பை அரிந்து இரை அளித்த இறைவனது மரபு முறையில் வந்த அரசர் ஆளும் நாட்டில் செங்கோல் திரிந்து வேறாகும் காலமுமுண்டோ? எக் காலத்தும் அவர்க்குத் தீதில்லை" என்றான். இவற்றை யெல்லாம் சேரன் கேட்டு மறையவனுக்குத் தன் நிறையுள்ள ஐம்பது துலாம் பொன்னை தானமாக அளித்தான். அப்பால் ஆரிய மன்னர் நூற்றுவரை அவர் நாட்டுக்குச் செல்ல சேரன் அநுமதி கொடுத்தான். அருந்தமிழாற்றல் அறியாது தன்னோடு மலைந்த கனக விசயரை மற்றைய தமிழ் அரசர் இருவர்க்கும் காட்டி வரும்படி சேரன் நீலன் என்னும் ஒற்றனை ஏவினான். பின் தன் சேனையோடு புறப்பட்டு அரசமாதேவி மனம் மகிழவும் வலம்புரிச் சங்கங்கள் முழங்கவும் வஞ்சிமாநகர் மக்கள் எதிர்கொண் டழைக்கவும் மாலை வெண்குடையின் கீழ் வாகைமாலை சூடிய சேர வேந்தன் வஞ்சிமாநகர் புகுந்தான். அங்கு தன் அரண்மனையை அடைந்து தன் காதலியோடு அளவளாவி மகிழ்ந்திருந்தான். அரண்மனையில் நடந்த ஆடல் பாடல்களால் இன்புற்று ஒரு நாள் வேத்தியல் மண்டபத்தில் இனிது வீற்றிருந்தான். அப்பொழுது நீலன் மாடல மறையோனோடு தோன்றி, "அரசே, உனது ஆணைப்படி கனகவிசயரைக் கொண்டு சோழன் அரண்மனைக்குச் சென்றோம் ஆரிய அரச ரிருவரையுங் கண்ட சோழ மன்னவன் "போர்க்களத்தில் வாளும் குடையும் கைவிட்டு துறவி கோலங் கொண்டு தப்பி யோடிய அரசரைச் சிறையாகப் பிடித்தல் சிறப்பன்று" என்று கூறினான்.

சேரன் வஞ்சிமாநகர் அடைதல்

அதன் பின்னர் ஆரிய அரசர் இருவரையும் கொண்டு பாண்டியன் வாழும் மதுரைமா நகரம் சென்றோம். அங்கு பாண்டிய அரசனைக் கண்டோம். அம் மன்னவன், "அமர்க்களத்தைச் சேரனிடம் ஒப்புவித்து தவக் கோலங் கொண்டு, தப்பி யோடிய அரசர் மீது சேரன் கொண்ட சீற்றம் புதுமையாக இருக்கின்றதென்று கூறினான்" என்று மாடலன் சேரனிடம் அறிவித்தான்.

சேரன் ஆரிய மன்னரைச் சிறைகொண்டதைச் சோழ பாண்டியர் முறையன்றென்று கூறுதல்

இதைக்கேட்ட செங்குட்டுவன் உள்ளத்தில் சினம் பொங்கி எழுந்தது. அவனது தாமரைச் செங்கண் தழல் நிறங்கொண்டது. இதைக் கண்ட மாடலன் எழுந்து "மன்னர் மன்னவ. சீற்றம் தணிக. இஞ்ஞாலம் முழுவதும் ஆளும் அரசே, நீ இந் நாட்டை அரசாளும் பொறுப்பை மேற்கொண்டு ஐம்பது ஆண்டுகள் நிறைந்தன; இது வரையும் அறக்கள வேள்வி செய்யாது மறக்கள வேள்வியே செய்து வருகின்றாய். உனக்கு முன் இந் நாட்டை ஆண்ட நல்லரசரெல்லாம் இப்பொழுது எங்கே யிருக்கின்றார்கள்? இம் மனித வுடம்பானது நீரிற் குமிழிபோல் நிலையற்றதென்பதை நீ நன்றா யறிவாய். செல்வமும் இளமையும் நில்லா என்பதும் நீ அறிந்ததே யாகும். நீயும் ஆண்டில் மூத்து நரை முதிர் யாக்கையும் கண்டாய். இப் பிறப்பில் மக்களுடம்பு பூண்ட உயிர் மறுபிறப்பில் விலங்காக மாறினும் மாறும். விலங்கின் உடம்புகொண்ட உயிர் மக்கள் உடம்பைக் கொள்

சேரன் சீற்றம் கொள்ளல்

மாடலன் நீதி யுரைத்தல்

ளினும் கொள்ளும் இவ்வாறு ஒரு வழியாக நில்லாது வினையின் வழியே உயிர் செல்லுமென்பது உயர்ந்தோர் மொழியாகும். இதனை யெல்லாம் உன்னிடம் பரிசு பெறும் பொருட்டு நான் சொல்லுகின்றேனல்லேன். இவ் வுலகில் பிறந்து இறக்கும் மற்றைய மக்கள் போகும் வழியில் நீயும் போவது என்னுல் பொறுக்க முடியவில்லை. ஆதலால் வீடு பெறுவதற்குக் காரணமாகிய பெருநல் வேள்வியை நீ செய்யவேண்டும். அதனையும் நாளைச் செய்வோவென்றிராது இன்றே செய்யவும் வேண்டும். அறவினையை நாளைச் செய்வோமென்றிருந்தால் இன்றே நமதுயிர் நீங்கினும் நீங்கும். நாம் இவவுலகில் வாழும் நாள் இவ்வளவென்று வரையறுத்துக் கூறுதல் எவராலும் இயலாது. நீ ஊழியோடு ஊழி உலகங் காத்து நீடுவாழ்க" என்று மறையவன் கூறினுன். இதனைக் கவனமாய்க் கேட்ட சேரன் சீற்றம் தணிந்து மாடல மறையோன் சொல்லிய முறையில் வேள்விக்கு வேண்டியனவற்றை அமைக்குமாறு அமைச்சனுக்கு ஆணைசெய்தான். தான் சிறையாகக்கொண்டுவந்த ஆரிய அரசரை விடுவித்து வஞ்சிமா நகரத்தின் புறத்தே ஒரு மாளிகையில் இருக்கச் செய்து தனது பெருவேள்வி முடிந்தபின் அவ் வரசர்கள் தம் நாட்டிற்குப் போகலாமென்றும் அதுவரையும் அம் மன்னர்க்கு ஏற்பன செய்யவேண்டு மென்றும் தனது அமைச்சனுக்கு ஆணை செய்தான். அப்பால் அறநூ லுணர்ந்த அந்தணர், ஆசான், பெருங்கணி, சிறப்புடைக் கம்மியர் இவ

அரசவேள்வி செய்யுமாறு மாடலன் தூண்டுதல்

ரொடு சென்று சிற்பநூல் வல்லார் பால் பெற வருத்த

கண்ணகிக் கோட்டத்தில் விழா

பத்தினிக் கோட்டத்தில் தெய்வ வடிவமாய் அமைந்த கண்ணகியை நிறுத்தி நன்கலனணிந்து பூப்பலி செய்து காப்புக் கடை நிறுத்தி வேள்வியும் விழாவும் வகுத்து அம் மங்கல விழாவினை மாண்புற நடத்தினான்.

வல்வினை வந்துறுத்த கோவலன் குறுமகனால் கொலையுண்டதையும் கண்ணகியின் கண்ணீரால் காவலன் உயிர் இழந்ததையும் மாடல மறையோன் சொல்லக்கேட்டு, மாசாத்துவான் துறவறம் எய்தியதையும் அவன் மனைவியார் உயிர் துறந்ததையும் கேட்ட தேவந்தியும் காவற் பெண்டும் கண்ணகி தோழியும் கண்ணகியைக் காணும்பொருட்டு மதுரைக்கு புறப்பட்டார்கள். அந் நகர் புகுந்து மதுரைமா நகரம் எரிந்து அழிந்ததையும் கண்ணகி மலைமீதேறி விண்ணுலகடைந்ததையும் கேட்டு கற்பரசியை ஆயர் சேரியில் அடைக்கலமாக வைத்திருந்த மாதிரி மனைக்குச் சென்று அவள் மகளாகிய ஐயையுங் கூட்டிக்கொண்டு வையையாற்றின் வழியே சென்று மலைமீதேறி கண்ணகியின் கோயிலை யடைந்தார்கள். அங்கு நின்ற சேரன் செங்

கண்ணகியின் தோழியர் கோட்டத்திற்கு வருதல்

குட்டுவனிடம் தாம் இன்னறொன்றுரைத்து கண்ணகியை நினைந்து வருந்தினார்கள். அப்பொழுது கண்ணகி மின்னற் கொடிபோல கால்களிற் பொன்னஞ் சிலம்பணிந்து இடையில் மேகலை புனைந்து கையில் வளையணிந்து காதில் வைரப் பொன் தோடணிந்து விண்ணிலே தெய்வ ஒளியோடு விளங்

கித் தோன்றினள். இக்காட்சியைக் கண்ட அரசன் அதிசயமடைந்து நின்றான்; அப்பொழுது,

“ தென்னவன் தீதிலன் தேவர்கோன் தன் கோயில்
நல்விருந்தாயினான் நானவன் தன் மகள்
வெல்வேலான் குன்றில் விளையாட்டியா னகலேன்
என்னோடும் தோழிமீர் எல்லீரும் வம்மெல்லாம் ”

என்று கண்ணகி கூறிய தெய்வ மொழிகள் ஆகாயத்தில் ஒலித்தன. அதன் பின்னர் அங்கு நின்ற மாதர்கள் தமிழ் நாட்டு மூவேந்தரையும் முறையே வாழ்த்தினார்கள்.

கண்ணகியின் காட்சி

கண்ணகியும் சேரன் செங்குட்டுவன் நீடு வாழ்க என்று வாழ்த்தினாள். அப்பால் சேரன் செங்குட்டுவன் தேவந்தியைப் பார்த்து, மாதவி மகளாகிய மணிமேகலை துறவறம் புகுந்ததற்குக் காரணமென்னை? என்று வினவினான். கோவலன் இறந்துபட்ட செய்தி கேட்டு மாதவி தன் மகளை வருகவென்றழைத்து அவள் காமனது கணைகளுக்கிலக்காகாது அவளது அழகிய கூந்தலைக் களைந்து துறவற நெறியில் சேர்த்தாள். அது கேட்டதும் அரசனும் நகரமும் அருமணியை கடலில் இழந்தவர் போன்று ஆறாத் துன்பமடைந்தார்கள். இவ்வாறு சொல்லி முடித்ததும் தேவந்தி தெய்வமுற்றாள், அவள் கூந்தல் குலைந்து வீழ்ந்தது, புருவம் துடித்தது, செவ்வாய் மடித்தது, திருமுகம்வியர்த்தனள், செங்கண் சிவந்தனள், கைகளை உயர்த்தினள். கால்பெயர்த்தாடினள். அவள்மீது பாசாண்டச் சாத்தன் ஆவேசமாகி மாசலமறையவனை நோக்கி இச்செங்

தேவந்தி ஆவேச முறுதல்

கோட்டு மலைச் சிகரத்தில் ஒரு சுனை யிருக்கின்றது, அச்சுனையில் நீராடினோர் பண்டைப் பிறப்பினை அறிவார்கள்; அச் சுனை தெய்வத் தன்மை பொருந்திய தாகும்; அச்சுனை நீர் உன் கையகத்துள்ளது, அதனை இப்பெண்கள்மீது தெளிப்பாயாக என்று சொல்லி மூன்று பெண்களைக் காட்டினான். அவர்கள்மீது அந்நீரைத் தெளித்த அளவில் மூவரும் தம் பழம் பிறப்புணர்ந்தார்கள். அம்மூவரும் கண்ணகியைக் குறித்துப் புலம்பும்போது கண்ணகியின் தாயும் கோவலன் தாயும் மாதிரியுமாக அமைந்திருக்கக் கண்டு மன்னவன் வியப்படைந்தான். முற்பிறப்பில் கோவலன் தாயும் கண்ணகி தாயும் சேரநாட்டில் வாழ்ந்த ஒரு செட்டிக்கு இரட்டைப் பிள்ளைகளாகப் பிறந்திருந்தார்கள். மாதிரி என்னும் இடைக்குலமாது முற்பிறப்பில் அனந்தையம்பதியில் ஓர் அந்தணனுக்கு மகளாய்ப் பிறந்திருந்தாள் என்று சொல்லி சேர மன்னனைப் பார்த்து நீ சிவபெருமானுடைய அருளினால் தோன்றி மாநிலம் விளக்கிய மன்னவனாதலின் செய்தவப் பயன்களும் சிறந்தோர் வடிவமும் நேராகக் காணும் பேறு பெற்றாய்; நீ ஊழி ஊழிதோறும் உலகம் காத்து நீடு வாழ்க என்று வாழ்த்தினான். அப்பால் மன்னவன் பத்தினிக் கோட்டத்தில் விளங்கிய தெய்வத்திற்கு விழா எடுக்குமாறு தேவந்தியிடம் சொல்லி கண்ணகி தெய்வத்தை மும்முறை வலம் வந்து வணங்கி நின்றான். அப்பொழுது அருஞ்சிறையினீங்கிய ஆரிய மன்னரும் பெருஞ்சிறைக் கோட்டம் பிரிந்த மன்னரும் குடகக் கொங்கரும் மாளுவ வேந்தரும் கடல் சூழ்

பழம் பிறப்புரைத்தல்

கண்ணகி வரம் தருதல்

இலங்கைக் கயவாகு வேந்தனும் பத்தினி தெய்வத்தை வணங்கி சேர மன்னனைப் போல நாங்களும் எங்கள் நாட்டில் உனக்குச் செய்யும் விழாவில் நீ எழுந்தருளி, அருள்புரிய வேண்டுமென்று விண்ணப்பம் செய்தார்கள். அப்பொழுது தந்தேன் வரம் என்று ஆகாயத்தில் ஒரு குரல் எழுந்தது. அது கேட்ட சேரனும் மற்றைய அரசரும் வீடு கண்டவர் போல் விம்மிதம் எய்தினர்கள். அப்பால் சேர அரசன் மாடல மறையோனோடு வேள்விச் சாலைக்குச் சென்றான். அவ்விருவருடன் ஆசிரியர் இளங்கோவடிகளும் சென்றார். அப்போது பத்தினி தெய்வம் தேவந்தியின்மேல் திகழ்ந்து தோன்றி, நீ வஞ்சிமா நகரில் மணி மண்டபத்தில் உன் தந்தையாருடனிருந்தாய்; அப்போது அங்கு வந்த ஒரு நிமித்திகன் உன்னைப் பார்த்து அரச இலக்கணம் உன்பால் அமைந்து விளங்குகின்றது

கண்ணகி ஆசிரியரது பெருமை யுரைத்தல்

என உரைத்தான். அவ்வாறு சொல்லிய நிமித்திகனை நீ வெகுண்டு நோக்கி என் தமயனாகிய செங்குட்டுவன் இருக்க இவ்வாறு முறையின்றிச் சொன்னாய் என முனிந்து அப்பொழுதே குணவாயில் கோட்டத்தில் சென்று, துறவு பூண்டு சிந்தை செல்லாச் சேணெடுந் தூரத்து அந்தமில் இன்பத்து அரசாள் வேந்தனாய் விளங்குகின்றாய் என்று இளங்கோவடிகளது வரலாற்றை இனிது எடுத்துரைத்தது. இவ்வாறு கற்புக் கடம் பூண்ட பொற்புடைய தெய்வத்திற்கு ஆலயம் அமைத்து வழிபாடு செய்து தமிழ் மக்கள் பெரும்பேறு பெற்றார்கள்.

சிலப்பதிகாரம் முற்றிற்று

MADRAS:
PRINTED AT THE "SATYA NESAN" PRESS
3-27, BROADWAY